

திருவருணைக்கலம்பகம்

வே. ச.

கணபதி துணை

சைவ-எல்லப்பநாவலரவர்கள்

இயற்றிய

திருவருணைக்கலம்பகம்.

இது,

23474

திருவாவடுதூறையாதின விததுவானும, (8466)

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவ நூல் பரிசோதகருமாக

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்களியற்றிய

குறிப்புடைய

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரகாரம்— 66

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை

பதிப்பு.

1921.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ - எல்லப்பநாவலரவர்கள்

இயற்றிய

திருவருணைக்கலம்பகம்.

அருணகிரியை அருணையெனக் கூறியது மருமொழி யென்க.
கலம்பகம்—கலவை. கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்திற்குக் கூறிய புய
வகுப்பு முதலிய வுறுப்புக்கள் பதினெட்டுடன் பலபாக்களுங் கலப்பாகக்
கூறப்படு மியல்பாற் கலம்பகமெனப் பெயராயிற்று.

அப்பதினெட்டுறுப்புக்களும், பலபாக்களுமாவன.

“ஒருபோகுவெண்பாக்கலித்துறையுறமுன்
வருபுயமதங்கம்மாணைகாலஞ்
சம்பிரதங்கார்தவங்குறமறம்பாண்
கனிசித்திரங்கல்கைக்கிளைதூது
வண்டுதழைமேற்கொண்டெழுமுசன்
மடக்குமருட்பாவஞ்சிவிருத்த
மகவல்கலியினமகவல்லிருத்தம்
வஞ்சிவஞ்சித்துறையெண்ணெறமருவி
யிடைபிடைவெண்பாக்கலித்துறைநடைபெற்
றந்தாநிமண்டலித்தாங்கலம்பகமே”

என, இலக்கணவிளக்கப் பொருளநிகாரப் பாட்டியற்றுகுந்திரத்தா லறிக.
இதிற்கூறிய பதினெட்டுறுப்புக்களின் விவரத்தை இந்நூலுள் வருமிடங்
தோறும் கூறிய குறிப்புரையா லுணர்ந்துகொள்க. இந்நூலுட் கூறப்
படுஞ் செய்யுட்களிற் பலனிகள் ஊரினுள்ளார்முதலியோர் கூறுங் கூற்
றுகவுஞ், சிலகனிகள் கனிக்கூற்றுகவுங் கூறப்படு மென்க. இதிற் கூறிய
கோவைத்துறைக ளன்றி வேறுசில வகப்பொருட்டுறைகளுங் கூறப்படு
மென்க.

உ

காப்பு.

நேரிசைவேண்பா.

அன்னவயல் சூழநீணை யண்ணு மலையார்மேன்
மன்னுங் கலம்பகப்பா மாலைக்குத்—தன்னியசேர்
மெய்க்கோட்டு மேருவெனும் வெள்ளோட்டின் ஈரிதெழுதுங்
கைக்கோட்டு வாரணமே காப்பு. (1)

சீர்மெய்—சிறப்புற்ற வடிவம். கோடு—முன்னது சிகரம், பின்னது கொப்பு.
வெள்ளோடு—எழுதப்பட்டில்லாத வெற்றேடென்க. வெண்மைபென்னும் பண்பு
சண் டெழுதப்படாமை என்னு மின்மைகுறித்து நின்றது. இலக்கணங்கொத்து
ஒழிபியற் (கஉ) குத்திரத்தில் ஆகியென்றதனாற்கொன்க. எழுது மென்பதற்குப்
பாரதத்தை யெழுதுமென வருவித் துரைக்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே நிலைபுற்ற ஈர்சிவமார்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லை நால்மறைச் செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருந் தேவார முந்திரு வாசகமு
முய்வைத் தாச்செய்த நால்வர்பொற் றுளொம் முயிர்த் துணையே. (2)

இல் - இல்லை. வாய்மை - உண்மை. உய்வு - உய்தல். நால்வர் - திரு
ஞானசம்பந்தமுந்திற்காயனார், திருவாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திகநாயனார்,
மாணிக்கவாசகர். மூவர்கூறிய திருப்பாடல்களைத் தேவாரமென்றும், மாணிக்க
வாசகர்கூறிய திருப்பாடலைத் திருவாசகமென்றுங் கூறுதன் மர பென்க.

முால்.

மயங்கிசைக்கோச்சகக்கலிப்பா.

எட்டடித்தரவு-1.

மணிகொண்ட நெடுங்கடலில் விழிவளரு மாதவனு
மணிகொண்ட புண்டரிக மகலாத சதுமுகனு
ஞானக்கண் ணதுகொண்டு நாடுமா றுணராதே
யேனத்தின் வடிவாகி யெகினத்தின் வடிவாகி
யடிதேடி யறிவலென வவனியெலா முழுநிலைந்
முடிதேடி வருவலென மூதண்ட நிசைப்பறந்துங்
காணரிய வொருபொருளாய்க் களங்கமற விளங்குபெருஞ்
சோணுகிரி யெனநிறைந்த சுடரொளியாய் நின்றருள்வோய். (1)

ாரடித்தாழிசை-7.

மலைமிசையி விநாயகற்கோ மலைசிலையா வெடுப்பதற்கோ
மலையரையன் மகிழ்வதற்கோ மலையுருவ மெறித்தனையே. (1)

இததலகதி லைந்தொடிலு விநயிறப்போ ரறுதொழிலுந்
ததனுவுமுந் திநுமேனி தரித்திலேயே லியலாவோ. (2)

இருக்காநி சதுர்வேந மிரைப்பது நின் பலபேசு
மொநுச்ச லு மொய் மலாபுசு தொன்றுணர்ச்ச வறியாதே. (3)

கருமுடிவைத் தநு வரநாந் லையாந் தடக்கவுநின்
நிருமுடிநிற் லையநிற் றேயேயாந் தவளாநதே. (4)

தானவாயக சடிந் தவளாந் தமுமுதனை மொறித்துமற்றை
வானவாந் யழிந் துநிலைந் தமுபு டைவாய் மழுங்காதே. (5)

அண்டநுக் குமுலிவந் கு மதலான கொடுவிந் ததைக்
கண்டமடந் தகாந் திவ்வு கண்டமட்டிந் தடவாதே. (6)

மூவாந் தனசுந் தினாந் தமுநரிவிந் திலாதமைக்குஞ்
சாவாமை நிறவாமை தமக்குநிவை சாந் தனதே (7)

நாற்சீரோரடியிரண்டுகொண்ட அம்போதரங்கம்-2.

தடவரை நடைதெழு தரமேன வருமொநு
கடகரி யுரிவிரி கலையென மருவினை. (1)

படமுடை யரவொநி பகைபரி முடுபதி
தடைபற வுடனுறை சடைநெடு முடியினை. (2)

முச்சீரோரடி அம்போதரங்கம்-4.

சிலையென மலையை வளைத்தனை. (1)

- திரிபுர மெரிய நகைத்தனை. (2)

கலைமறை யிவுளி படைத்தனை. (3)

கதிரவ நெயிறு புடைத்தனை. (4)

திருச்சேரமடி அம்போதரங்கம-9.

விதி சிரத்தினை	(1)	நதி தரிதநனை	(5)
அகழ் கரத்தினை	(2)	மதி பரிதநனை	(6)
விடை நடத்தினை	(3)	நாளக ளாரினை	(7)
பொது நடத்தினை	(4)	நோயக ளாரினை	(8)

பெயர்த்துமாரடித்தாழிசை-3.

- பண்ணுநீ கவைபுநீ பரிநிபுநீ பரிநிபுநீ
பெண்ணுநீ பாணுநீ பேதமுநீ யபேதமுநீ (1)
- செங்காவிற் துருங்காலன சிமுருள வுலாததநையே
சங்காழி முகுநதனுசு சங்காழி கொடுத்தநையே. (2)
- ஆராலு மனவிடுதற கரியவுற யொருகதது
நீராலு மலாலு நெஞ்சருகப பணலாமே. (3)

தனிச்சோல்.

எனவாங்கு.

நேரிசை ஆசிரியச் சுரிதகம்.

வேற்று மருந்தால் விடாதவெம பிறரினை

மாற்று மருந்தா மலைமேன மருந்தா

வழுவிய நாயக யருந்தை நாடிக்

புழுகணி நாயக பொருந்திய பரிதா

காசிய விற்றதுங் கபலயிற பிறந்துந

தேசமர் நில்லையுட் டிருநடவ கணர்

மரிநினிற் பெறுமடே நெருந்தாபு மொருகதம்

கருதினர்க் களிக் குங் கருணைய விருமி

யடைக்கலம் புழுந்தன னாயே

னிடர்க்கடல் புருநா நெருந்தா நொனவே. (1)

அடிமுடிதேடியுந் தை-அருணைசலபுராணம் திருவருணைசருக்கதிவழி மலை
யுருவம் - அருணைசலவருவம். இரத்தொழில் - சிவாட்டி, திதி, சுவாஸ்ய, திரோ
பவம், அதுக்கிரகம். அறுதொழில் - ஓதல், ஒதுவிததல், வேட்டல், வேட்பித்
தல், சுதல், ஏற்றல். தத்துவம் - அகசகருவி முப்பத்தினு, புறக்கருவி யறுபது
மாகிய தொண்ணூற்றாறு. சதுர்வேதம்-இருங்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம்.

நேரிசைவேண்பா.

வேதநுவல் சோணுகிரி வித்தகர்க்கார் வேறுவார்
சோதியிய மானனிவர் சோமனிவ-ராதவனும்
மண்ணுங்கா லும்புனலும் வானுமழ ருனுமிவ
ரெண்ணுங்கா லெல்லா மிவர். (2)

இயமானன்-ஆன்மா. சோமன்-சந்திரன். ஆதவன்-சூரியன். கால்-
காற்று. இக் கவியிற் சிவபிரானுடைய அட்டமூர்த்தத்தைக் கூறியது காண்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

எல்லா வுயிர்க்கு முயிரரு ணேச ரிவரசைவி
! எல்லா தனுவு மசையாத தென்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன் மா ரிருக்கவும் யோகம் விளைத்தவந்நாட்
புல்லா திருத்தன லெல்லா வுயிருந்தம் போகத்தையே. (3)

முன்னடியில், 'அவனசையாம லணுவசையா'தென்னும் பழமொழியைக்
கூறின ரென்க. வில்லாடன்மாரன்-கருப்புவில்லால் வெற்றிகொள்ளு மதன்.
இருக்கவும்--உயிரே இருக்கவும். யோகம்விளைத்தவந்நான்-(சிவபிரான் கைலை
யிற் சனகாதிமுனிவருக்காகக் கல்லாலின்கீழிருந்து) யோகத்தை யுண்டாக்கிய
வக்காலத்திற் இக் கலவன் சுத்தமாயா சொரூபமென்பர். புல்லாது-பொருந்
தாது. உயிராகப் போகியாயுமிருத்தலால், உலகிலே யோகமும்
போகமும் இருக்கவந்தன றறிக. சிவஞானசித்தியார் (க-ம்) குத்திரம் (கூ0-வது)
கவியி லறிக.

கலித்துறை.

போகம் விடுத்தே தாக மெடுத்தே புனிமீதே
யோகம் விளைத்தே யாக மிளைத்தே யுழல்வீர்கா
ளாகம் வித்தார் போக மவித்தா ரருணேசர்
! கோகனசுத்தர் னாக மிளைத்தே குழைவீரே. (1)

ஆகமவித்தார்--சிவாகமங்களைப் பரு சிய மூலமா புள்ளவர். ஆகம்-முன்னது
உடம்பு, பின்னது மனம்.

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

குழையடுத்த விழியிடந்தர் மழுலகத்த ருணையத்தர்
சுனிர்லெற் பூடே
மழையெடுத்த துளிரனைக்க மடிசருக்கி மயிர்பொடித்து
வ ருந்துஞ் சேதர்

தழையடுத்த விடையர்பற்று குழலிசைக்கு மனமுருக்கித்

தளரீ மாலே

பிழையடுத்த மொழியுரைத்த தலைவருக்கு மிகவிரக்கம்

பிறப்பி யாதே.

(5)

மடி—முலைமடி. மயிர் பொடித்து—உரோமம் புனுகுமுற்று. சேதா—சிவந்த பசு. பிழையடுத்தமொழி—வருவோமென்றநாளிற் றலைவர் வாராமையால் அவர் கூறிய மொழியைப் பிழையடுத்தமொழி பென்றான்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

யாதவர் குலத்துநெடு மாதவன் மருப்புடைய

வேன மிருதந் துருவமாய்

வேதமொழி பெற்றவய னேனும் மெனப்பறவை

வேடமு மெடுத்த திலையோ

வோதருணை வித்தகரை முவர் லொருத்தரென

வோதியிடு மற்ப மதியிர்

சீதமதி வைத்தமுடி பாதமல னைச்சிற்து

சேருத னினைத்த பாதே.

(6)

அபரமே-பின்னே. “அபரமேயெடுத்ததிலையோ”வெனக் கூட்டுக.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பாவையடினு நதிக ளாடினும்

படியெ லாநடந் தடியி டோயினும்

• குவாயினும் கனரி னின்றதன்

கொதிபொ ட்க்கினும் கதிகி டைக்குமோ

வாவ மாடுசெஞ் சடில ளங்கனா

ரமுதர் தாணினைந் தடியி டும்மொடு

விவி றிறணிந் தருணை சேர்வரேல்

வெற்ற ராயினு முத்த ராவரே.

(7)

குரவார்—குருத்தன்மையுடையவா. வெற்றா—ஒன்றுமில்லாதவர்.

பதின்கீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முத்தமிழ்முறைமுறையன்பொடு

மப்பர்கவுணியர்சொல்சந்தார்

மூப்பாமுதுமெதிர்புகழ்ந்திடு

முதுநூலா

திருவருணைக்கலம்பகம்

சுந்தரருணையினெடுத்திரை

|| தித் துதிருநதியின்மென்பெடை

யச்சமறவுடனணைந்துறை

மடநாரா

யொத்தமனதொடுபுணர்ந்தவர்

சற்றுமகல்வதிலையென்றவர்

ருற்றுணைபெனச் சூருதவர்

ருளம்பேறு

யொத்தனைகபட சினைந்தவர்

கைப்பொருள்கருதிநடந்தவர்

ரெப்படியிறைவரைநம்புவர்

சுனநாமே.

(8)

முத்தமிழ்—இயல், இசை, நாடகம், (ஆ)லறவுரை—இறையளவு.

அவசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இனமகல மருகர்மட பிசையிலிடு கனமமலரை

யிறைவனுடல் புகழொழிவரை

கனகமுக படகவள கரடதட விகடமந

கரியின்மத மறநினைவரை

வனமருவு மருமுதலை பொருமதலை தவிரியர்

மதுரகவி மொழிமுதல்வரை

யானகபி நயாதுல மலமொரு தருணையி

யழகடம தடியவர்களே.

(9)

சுமணர், தம்மடத்திலிட்ட தீப் பாண்டியனைப் பற்றுமபடிசெய்தவர் சம்பந்த மூர்த்தினாயனார். சுமணர் தம்மைக்கொல்லவிட்ட யானை மதமற்றுவணங்கிப் போகச் செய்தவர் திருநாவுக்கரசுநாயனார் எனம்—நீர், மதலை—பிள்ளை. முதலை யுண்ட பிள்ளையைக் கரையிறச்சேர்க்கும்படி செய்தவர் சுந்தரமூர்த்தினாயனார். அதுவர்—ஒப்பில்லாதவர்.

தலைவன்வினாவுதல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அடியவர் சிந்தையி லிரைந்துறை சங்கர

ருணைவ ளம்பதி யன்னாரே

படியனை நெகழி யிளையும தங்கொடு

பதநிர டந்திடு மின்னாரே

23474

திருவருணைக்கலம்பகம்

எ

யொடியு மருங்கென வுணர்கலிர் நின்றினி
யொருவச னஞ்சொல வொண்ணோதோ
கடியச ரங்கலி னினிஞ ருடன்பல
கலகலி தம்பபில் கண்ணாரே.

(10)

மருங்கு—இடை. சரம்—பாணம் இக்கலி, தலைமகளை முன்னிலையாக்கித்
தலைமகன் வினாவிய தென்க.

• அம்மாணே.

மடங்குத்தாழிசை.

நாரா பணானியா நாரா நாரோச நக்து
வாரார சிலைகலையெய் மாநங்க மமமகளை
வாரார சிலைகலையெய் மாநங்க மமமபி
யொடியுங் காலென்பா நாராரன்றோ வம்மாணே
பன்னமறி பாசென்பா நாதபா வம்மாணே.

(11)

வாரா—பெருமை. சிலைகலையெய்மாதங்கம்—சிலை—விலை. கலை—ஆடை.
மெய்—சரீரம். இம்மூன்றும் மாதங்கமென்க. முறையே, மா தங்கம் எனவும்,
மாதங்கம் (யானைசேதால் எனவும், மாத அங்கமெனவும் பிரித்துப் பொருள்
கொள்க ஐயம்—முன்னது பிசைச, பின்னது சந்தேகம். அன்னமென்பதற்குப்
பிரமனாகிய அன்னமெனவும், சோராகிய அன்னமெனவு மிருப்பொருள் கொள்க.
அம்மாணே என்பது மகளிர்ள் அம்மனையாடும்போது பாடுவதாகக் கருதிக் கவி
கூறுவது; இது, மூவாகுற்றாகக் கூறுவா.

பாங்கி தலைவியை விதைல்.

• அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மாணென்பார் கலையென் பாரகைம்
மலையென்பார் வழியே தென்பா
மேணென்பா மிலையென் பார்யா
சேன்துமார் தழைநன் றென்பா
ருணென்பார் நிறையுந் தாரா
ருறையுந்தென் னருணை மாணே
காணென்பார் குழலை வேந்தர்
கருத்தென்தோ கருதுங் காலே.

(12)

மாணென்பார்நிறையுந்தாரார்—ஊன்பொருந்திய என்டும், ஆத்திப்பூவுறிதைக்
திருக்கு மாலையுமுடையவர். குழலை—நின் கூந்தலை. கானென்பார்—சோலை
பெண்பார்; கானலென்பது கான் எனக் குறைந்ததென்க. இக்கலி, தலைமகனும்

பாங்கிய முடனிருக்கும்போது, தலைவன் றழைகொண்டுவந்துநின்று மா ன் முதலியன வந்தனவோ? வென்று வினுவியதறிந்த தோழி, இவ் வேந்தர் பல விதமாகக் கூறலால் இவர் கருத்தியாதோ வெனத் தலைவியை வினுவியதாகக் கூறிய சென்க.

புயவகுப்பு.

ஆசிரியவண்ணவிருத்தம்.

கருணைமுக மண்டலத் தொளிர்மகா குண்டலக்

கலன்மலிக வின்சுழைக் குறவாரிடை சந்தன

களபமகில் சூந்தாமத் தாறுசுழி கொன்றிதத்

டியுழுக ணைந்து மெய்ப் பணிநீர்து னோந்தன

சுலைத்திட முங்கிருத் தினமிருந் டைந்துமுத

தொளிகருக மென்கதைத் திருநிறணிந்தன

கனலிகைய ரிந்துகட் பரிதியை முணிந்துதக்

கனைமுடித் திந்துமைத் தலையேவழங்கின

விரணியனு ரங்கிழித் தளவையா தங்கொழித்

தெழுநாடு டங்கலைத் தட வார்பிடந்தன

விமயமட மங்கைபொற் புளகவிரு கொங்கையிற்

சுவடுபட விண்டமுற் றதிலேகுழைந்தன

விரவிகா ணங்கொழித் ததிசயமு டங்களைத்

தெழுபவள வன்பொருப் பெனவேவளந்தன

விதழியர விர்தமுற் பலமகிழ்செ ருந்திகட்

சூரவலரி சண்பகத் தொடையானிறைந்தன

தரியலாபு ரங்கெடச் சுரர்நார்ப யங்கெடத்

தமனியநெ டுஞ்சிலைச் சிலைநாணெ றிந்தன

நி

தனுலலத நஞ்சுயற் கமர்பொருச ரந்தாச்

சுரதமென வந்துமற் பொருபோர்புரிந்தன

சலசமலர் மண்டபச் சதுமுகவ யன்றிருத்

தலையுடனி லங்குமுத் தலைவேலுவந்தன

தடவிகட கும்பமத் தகதவள தந்தநம்

றறுகண்மத குஞ்சுரத் துரிபோர்வைகொண்டன

வருணகிர ணங்களிற் பலமணிநெ ருங்கிற்
 சரவமிளிர் கங்கணப் பணியான்மலிந்தன
 வனவரத மம்பலத் தினினடயி டுந்தொழிற்
 கடநிநயி தங்கள்பெற் றழகோடிருந்தன
 வருமறைதெ ரிந்தசொற் புசுவியிறை செந்தமிழ்க்
 கரசினெடு சுந்தரப் பெருமாள்புகழ்ந்தன
 விரிபிரமர் தங்களுக் கரியபத பங்கயத்
 தருணையகி ருங்கழற் பெருமாள்புயங்கனோ. (13)

சுவாமியின் திருப்புயங்களின் பெருமையின் பகுப்பைக் கூறியவதனாற் புய வகுப்பெனப் பெய ராயிற்று. குண்டலக்கலனாகிய குழையென்க. கலன்—ஆபரணம். அளறு—சேறு. கனவி—அக்கிரி. பரிதி—சூரியன். மைத்தலை—ஆட்டுத்தலை. தக்கன் யாகசங்காரத்தில், அங்கிரியின் கையறுத்துச், சூரியனைக்கோபித்துத், தக்கன் றலையரிந்து ஆட்டுத்தலை கொடுத்ததைக் குறித்துரைத்தா ரென்க. அரவிர்தம்—தாமரை. உற்பலம்—நீலோற்பலம். மகிழ்—மகிழும்பூ. செருந்தி—செருந்திப்பூ. குரவு—குராப்பூ. முத்தலைவேல்—சூலம். அருணம்—சிவப்பு. புகலியிறை—சீகாழித்தலைவராய திருஞானசம்பந்தமுர்த்தினாயனார்.

தலைவனைவேண்டல்.

மடக்கு—எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புயந்தழுவுங் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்
 பூண்டகயற் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்
 வியந்துசொலி னன்னதும்பொன னிறமே யெங்கண்
 மின்னிதழும் பொன்னிறமே புயம்பெ றும
 லயர்ந்திவன்வா டத்தகுமோ வருட்கண் பாரீ
 ரருணகிரிப் பெரியீரே யமல ரோல்
 வயந்தவிழா வழகரே நினைக்க முத்தி
 வார்தருவா ரேமலைமேன் மருந்த னாரே. (14)

இதழி—கொன்றைப்பூ. மால்—மயக்கம். செவ்விதழி—செம்மையாகிய விதழினையுடையார். மால்—பெருமை. அன்னதும்—அத்தன்மையுடையதாகிய கொன்றைப்பூவும். மின் என்றது தலைவியை, பொன்னிறமேயென்றது காம மயக்கத்தாற் பசுபூத் திருத்தலாற் பொன்னிறமே யென்க. வசந்தேதர்சுவத் திலே மிக்க வழகுடையவராகத் திருக்கோலங்கொண்டிருத்தலால், வயந்தவிழா வழகரெனக் கூறியதென்க; இதனைப் பின்னர்ச் சிலகவிகள் லெடுத்துக்கூறுமாறு காண்க.

இரங்கல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலைமேன் மருந்த ருணைச ரு வலைவீசி நின்ற வலையே
யலைமே னிறைந்து வநீ நனந்தி யருகே ஈடங்கொள் குருகே
முலைமேன் முயங்கு தலைநாளி லன்பர் மொழிகுண் மற்ற பிழையோ
தலைமேல் வரைந்த படியோ விருந்து தரிபேன் வருந்து தகவே. (15)

அருணைசர் வலைவீசியகதை, திருவிளையாடற்புராணத்தில் வலைவீசிய
படலத்திற் காண்க. அலையே-டலே. குருகு-பறவை. மொழிகுள்-தலைவர்
நினைப் பிரியேனென் றுரைத்த சத்தியம்.

தலைவியைப் புகழ்நல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தகன முறுவலின் மதனை முனிபவர் சடையி லணிபல தலையினு
ரகன லடியரொ டுறையு மிறையவ ருணை வளநக ரரிவைபார்
நிகரி றனதட வழுத நிறைகுட நிலவு முகபடம் விலகினுற்
ககன வமரந ரரு மிகலகொடு கலக மிடுவரிவ் வுலகிலே. (16)

அலின் மதன்—அல்லினையுடைய மன்மதன். அல்—இருள். அரிவையார்
என்றது தலைவியை. தடம்—பெருமை. குடம் என்றது முலையினை. படம்—
ஆடை. ககனம்—விண். அமரர் அமுதநிறைகுடமானதா லெங்கட்கே யுரித்
தென் றுலகிற் கலகமிடுவ ரென்க.

இதுவுமது.

மடக்கு-எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புலககண் டகனம் வருசலந் தரனா
ருடறடிந் திடுவார் கடல்விடங் கொளுவார்
குலவுசந் கரனா ருணையுந் கிரிகுழ்
குளிர்புனந் தனிலே களிகழந் திடுவார்
மலர்முகஞ் சசியே வடிவமுஞ் சசியே
மகாமென் குழையே வருணமென் குழையே
முலையுமந் தாமே யிடையுமந் தாமே
மொழியுமா சுகமே விழியுமா சுகமே. (17)

கண்டகன்—துட்டன். சலந்தரன்—ஓரசரன். சசி—முன்னது சந்திரன், பின்னது இந்திராணி. மீகாமென்குழை—மகரமீன்வடிவமாகிய ஓர் காதணி. வருணமென்குழை—நிறமானது மெல்லியதளிர். மந்தரம்—ஓர்மலை. அந்தரம்—ஆகாயம். மாசுகம்—பெருமையுடைய கிளிமொழி. ஆசுகம்—பாணம்.

இரங்கல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சுகமே சுகமே யிரும்வந் துபுனஞ்
சூழ்கின் றவுமைத் தினமிந் தினையுட்
புகமே யவிடா துகழந் திடுமெம்
பொல்லா மைபுமின் றுபொறுத் திடுமின்
மகமே ருநெடுச் சிலையா ளரண
மலையா ரருண புரிமால் வரைமே
லகமே செலுமா றுதுணிந் திதணவிட்
டகதுன் பழமன் பர்வரிற் சொலுமே. (18)

சுகமே—கிளிகளே. அருணபுரி—அருணைநகர். அகம்—எம்முடைய இல்லில். இதண்—பரண். அன்பர்—நாயகர். இக்கவி, திணையறுத்தமையால் இதண்விட்டில்லிற்குச் செல்லுந் தலைவி பரிந்து தலைவற்குப் பிரிவுணர்த்தக் கூறிய தென்க.

இதுவுமது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லா ரணத்திற் கறிவரியார்
சோண சலத்திற் சுகங்கடமைக்
கல்லா லெறிந்த பகைக்குவழி
காட்டா தொழிதல் கண்டாயே
கொல்லா வம்புஞ் சமாக்களத்திற்
குனியா வில்லுங் கொண்டுநிற்கும்
புல்லா டவனே பெமக்குவழி
புகன்ற ரெங்கே யகன்றாரே. (19)

பகைக்கு—விரோதத்தின்பொருட்டு. வழி—தலைவர்போன வழி. புல்லாடவன் என்றது திணைப்புணத்தில் ஆண்மகன்வடிவமாகப் புல்லினுற் செய்யப்பட்டு வில்லு ம்பும் வந்திநிற்கும் வடிவத்தை யென்க.

பிரிவுவிலக்கல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆரும் விரும்பிய கல்விமே லாசையு மக்குள தாயிடிற்
பாருற வென்பொரு பாவையாப் பாடிய பாவலர் போலவே
நீரும் ருந்தமிழ் செப்பிடு நீர்மைய நிந்திவ ணேகுவிர்
மேருநெ டுஞ்சிலை யத்தனார் வீறரு ணாபுரி வெற்போ. (20)

இக்கவி, தலைவர் கல்விகற்குமாறு பிரியுங்காற் றலைவிலக்காகக் கூறியது. பாடியபாவலர்—சம்பந்தமூர்த்திநாயனார். பாவை என்ற தீண் வெமையாகுபெயராய்ப் பெண்ணையுணர்த்தி நின்றது

என்பைப் பெண்ணுருவாகிய வாலாறு. மயிலாபுரிப்பதியிற் சிவநேசச் செட்டியாரென்பவர் பூம்பாவையென்னுந் தம புத்திரியைச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குக் கொடுப்பதாகக் கருதி வளர்த்து வைத்திருந்தார். பின்பு அப் புத்திரி மலர்கொய்தபோது பாம்பு கடிக்க விறந்தான். செட்டியார் அப்புத்திரி யெலும்பைக் குடத்தி லடிக்கிவைத்திருந்து நாயனார் அங்கே வரும்போது தேவரீர்க்கு வைத்திருந்தவள் என்பாகி யிருக்கின்றனென்று கூற, நாயனார் ஆலயவாயிற் கொண்டுவரச்சொல்லி யங்கு வைத்து “மட்டிட்டபுண்ணை”யென்னு முதற்குறிப் புள்ள பதிகத்தைப் பாடியருளப் பழைய பெண்ணுருவமாயினது; என்பதாம். தமிழ்செப்பிடுநீர்மை—உமதுபிரிவால் யான் இறந்தென்பாகுவேன் என்னைப் பெண்ணுருவமாகச் செய்யுந் தமிழ்க்கவி சொல்லுந் தன்மையென வருவித் துரைக்க.

காலம்.

மடக்கு—எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வெற்றிமதன் போர்க்காயும் பிறைக்குங் காலம்

வெங்கனலே போற்காயும் பிறைக்குங் காலஞ்

சீற்றுமிரு கரமென்னே சங்கணியாக் காலந்

தலைவர்துறை மறந்தென்னே சங்கணியாக் காலங்

கற்றைநெடுஞ் சடைமுடியா ரடியார்மேன் முழுதுங்

கருணைநாட் டம்புரிபு மருணைநாட் டிறையும்

பெற்றநிலைந் தென்றன்மறு கிடத்தியங்குங் காலம்

பேதைதேயன் சிந்தைமறு கிடத்தியங்குங் காலம். (21)

அம்பிறைக்கும்—அம்பாகியபூக்களைச் சிதறும். காயம்—ஆகாயம். பிறை—துறைமதி. சங்கு—வளையல். துறை—இடம். என்னேசங்கணியாக்காலம்—என்

ஹுடைய அன்பைக் கணியாதகாலம். மறுகிடத்தியங்கும்-வீதியினிடத்துச் சஞ்
சரிக்கும். மறுகிட-சுழல். இக்கவி, தலைவரைப்பிரிந்த தலைவி கார்காலமுதலிய
காலங்கண்டு வருந்திக்கூறுவதாகக் கூறியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

காலிற் றுலங்கு நகத்தாலுங்

கையிற் பொலிகூர் நகத்தாலுங்

சீலத் தரக்க னுங்கொண்டர்

திசைமா முகனைச் சிங்கொண்டர்

மேலைப் புரத்தை நகைத்தெரித்தீர்

வில்வேள் புரத்தைப் விழித்தெரித்தீர்

சூலப் படையேன் மழுப்படையேன்

சுமந்தி ரருணை யமர்ந்தீரே.

(22)

அரக்கன்-கைலைமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் புரம்-முன்னது
திரிபுரம், பின்னது-உடம்பு. சூலமு மழுவும் வீரத்தன்மைக் கடையானமாகக்
கொண்டா ரென்க. திருவானைக்காப்புராணம் நகரப்படலம் (௩௬-ம்) க வி யிற்
கூறுமாறு காண்க.

மாலையிதீதல்.

மடக்கு-அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அமர்ந்தரு ணைப்பதி வாழ்வீரே

யன்பர்க ளன்பினி லாழ்வீரே

சுமந்தொளிர் சூலமெ டுப்பீரே

தோளணி மாலையெ டுப்பீரே

ஶிமந்தரு வெண்மதி கயாதே

யிருகணெ டம்புனல் பாயாதே

கமழ்ந்தரு முற்கொடி வாடாதே

கங்குலா மிப்படி நீடாதே.

(23)

குழற்கொடி என்றது தலையியை.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நீடாழி ஞாலம் வாறெடு தீகா லு லாவுமி யாவையு

நீறுய காலமாய் விடுநாள்

கோடாழி மால்பி தாமக னூருன கோடி வீழ்தலை

கோடர டாரமீ துறவே

தருவருணைக்கலம்பகம்

சூடாத மாலை சூடுவர் தோளோடு தோளை வீசுவர்

சோணாச லேசர்சோ பனமா

வாடாத வாட லாடுவர் பாடாத பாடல் பாடுவ

ராராத வோகைக ருவரோ.

(24)

ஆழி-முன்னதுகடல், பின்னது சக்கரம். நாள்-ஈண்டுச் சர்வசங்காரகால
மென்க. கோடு-சங்கு. பிதாமகன்-பிரமன். கோடரம்-சடை. சூடாதமாலே-
என்புமாலே. ஆடாதவாடல்-(வேறொருவரும்) ஆடாத பாண்டரங்கமுதலிய
கூத்து. பாடாதபாடல்-சாமகானப் பாட்டி. ஆராத-அடங்காத.

புன்னுகங்கண்டிங்கல்.

கலித்துழை.

கூத்தாடு மருணைசர் வரையன் ப் பொருளன்பு கொண்டின்னையு

நீத்தார்கொ னிழலாரு மிலையாகி நின்றாய் நெடுங்காலமே

பார்த்தாலு மயலே கிளைத்தாய் சலித்தாய் பசந்தெனறலாற்

பூத்தாய்பொன் னிறமாக வென்னாக மேயனை புன்னுகமே. (25)

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவரைக்குறித்துத் தலைவி யிரங்கிக் கூறினமையாற்
“பொருளன்புகொண்டின்னையு நீத்தார்கொ” வென்றாள். தலைவியைக்குறிக்கும்
போது “நானுநிழலாருமிலையாகிநின்றே”னென்றும், “மயலேகிளைத்தே”
னென்றும், “சலித்தே”னென்றும், “தென்றலாற்பொன்னிறமாகப்பூத்தே”
னென்றும் எடுத்துரைத்துக் கொள்க. இப்பொருட்டு, நிழல்-தஞ்சம். ஆருமிலை-
யாவரு மில்லை. மயலேகிளைத்தேன்-மயக்கமே பெருகினேன். சலித்தேன்-
இளைத்தேன். பொன்னிறம்-பசலையென்க. புன்னுகம்-புன்னைமரம். நிழலாரு
மிலை-நிழலினைநந்திருக்கும் இலை. அயலேகிளைத்தல்-பக்கமே கிளைகள் விடுதல்.
சலித்தல்-அசைதல் என்க.

(இரங்கல்,

மடக்கு-அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம.

நாரமெடுத்தவ ரம்பாணர்

நாலும றைக்குவ ரம்பாணர்.

தோகையி டுத்தவர் சேணாரர்

சோணை கிப்பதி வாணாராய்

மாகம டுத்தவி ளங்காவே

மன்னவ ரெண்ணம்வி ளங்காவே

கோகன கத்திமி ருந்தேனே

கொண்கரை விட்டுமி ருந்தேனே.

(26)

நாகமெடுத்தவர்-சேடனாகிய நாகத்தாற் றுங்கப்பெற்ற திருமால். வரம்பு-
எல்லை. தோகை-மயிலாகிய உமாதேவி. சேனாராய்-வானோ ராராய்கின்ற.
வானாராய்-வாழ்கின்ற நாராயே. மாகம்-ஆகாயம். எண்ணம்-எண்ணுங்
குறிப்புக்கள். கோகனகத்திமிருந்தேனே-தாமரைமலரிடத்து முழங்கும் வண்டே.
இருந்தே னென்பதற்கு இறவாம லுயிரோடிருந்தேன் என வரைக்க.

ஊசல்.

மடக்கு-எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இருசுரணச் சிலம்பாட வாட ருசு

விளமுலைப்பொற் சிலம்பாட வாட ருசுன்

மருவுகலை மருங்கசைய வாட ருசல்

வரிவளைக்கை மருங்கசைய வாட ருசு

லருமறைக ளளவிடுதற் கரிதா மைய

ரருணகிரிப் பாமர்புக முடைவே பாடிப்

பொருமிருகட் கயலுலவ வாட ருசல்

புபமதனன் கயலுலவ வாட ருசல்.

(27)

பொற்சிலம்பு-அழகியமலை. கலை-ஆடை. மருங்கு-முன்னது இடை;
பின்னது பக்கம். அடை-முறை. கயல்-பின்னது மீனக்கொடி. இக்கவி, தலை
மகளிர் ஊஞ்சலிலிருக்க அவ்வுஞ்சலாட்டு மகளிர் பாவெதாகக் கூறிய தென்க.

பாங்கி சொல்லுதல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஊசலு கைத்திடுவார் குன்றெதிர் கவிடுவா

ரோண்டர ளங்கொளுவார் தண்டலை கொய்திடுவா

ராசிஸ்பு னற்குடைவா ரம்மனை பந்துகழங்

காடிம கிழந்திடுவார் கோடிம டந்தையரே

யிசர்வி டைக்கொடியார் பூசைசெ யற்கெளரியா

ரேரரு ணைப்பதிசூழ் மேருவி னிற்கவணை

விசுதி ணைப்புனமே யாவரெ னத்தெளியேம்

வேலர்ம னத்திடையே மாலைவி ணைத்தவரே.

(28)

மேருவினில்-மேருமலையினில். கவணை என்பதில் ஏ அசை. வேவராகிய
தலைவரே இத்திணைப்புணத்திற் கோடி மடந்தையருள்ளார் தம்மனத்தில்
மயக்கத்தை விளைத்தவர் யாவரெனத் தெளியேம் கூறுவோனப் பாங்கிகூறினா
ளென்க.

மடக்கு-கலிவிருத்தம்.

மாலைபென்பாங் கலத்தாரு மறைநாறுங் கலத்தாருங்
கோலமன்ன கலத்தாருங் குறைவில்பரி கலத்தாரு
மாலைவில்வேள் சலத்தாரு மதர்த்தமதா சலத்தாரு
மேலகலாச் சலத்தாரும் விளங்கருணை சலத்தாரே. (29)

என்பாங்கலம்—எலும்பாகிய ஆபரணம் மறைநாறுங்கலம் என்றதனாற்
பிரமகபாலமாகிய பாத்திரம். கோலமன்னகலம்—பன்றிக்கொம்புமன்னிய மார்பு.
கோலம்—ஆகுபெயர். குறைவில்பரிகலம்—அகூடியபாத்திரம். பெரியோ ருண்
கலத்தைப் பரிகலமென்பது மரபு. சலம்—கோபம். மதர்த்த—களிப்புற்ற.
மதாசலம்—யானை; ஈண்டு அயிராவணமென்னும் யானையென்க. அகலாச்சலம்—
நீங்காத கங்கைநீர்.

தலைவியைப் புகழ்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியலிருத்தம்.

அருணனொளி தனிவொளி ரருமலை ருந்தாய்
வமலரநி ருங்கழலினர்
மருமலர் விரிந்துநதி பெருகருணை யம்பதியின்
மருவிய மடநதையிடைபா
மொருகொடியி லொன்றுகழு கொருபவள மொன்றுகுடி
மொருமதிய மொன்றுபிறைதா
னிருசிலையி ரண்டுகணை யிருபணையி ரண்டுகுழை
யிருமுலையி ரண்டுமலையே. (30)

கழுகு, பவளம், குமிழ், மதியம், பிறை, சிலை, கணை, பணை, (மூங்கில்)
குழை, (காதணி) ஆகிய இவற்றை முறையே கழுத்து, உதடு, நாசி, முகம்,
நெற்றி, புருவம், விழி, தோள், காது ஆகக்கொள்க. இஃதோர் திப்பியக்கொடி
யாயிருக்கின்றதெனத் தலைவன் புகழ்ந்தா னென்க.

தலைமகள் நன்னத்தானே புகழ்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியலிருத்தம்.

மலையாச னத்தார்மலை யயிலாச னத்தரெழு
மலையா னிலத்து வருவா
ரலையாச னத்தரொடு மமிர்தாச னத்தாரொழு
மருணைச லத்தர் வரையீர்

23474

DR. U. V. S. IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-90

முலையானை கட்டியிடை வெளிதேர்நி துறையினை

முகமா யமைத் தருகுலா
மலைவேல்ப ரப்பியினி தெழுதோள மைப்பனினி
யெழுதேனி ருப்பு மனமே.

இக்கவி, தலைமக ளவயவத் தருமை சாற்றி யெழுதமுடியாதென்ற தோழிக்கு எழுதமுடியுமெனத் தலைமகன் தன்னைத்தானே புகழ்ந் துரைத்ததாகக் கூறிய தென்க. மலையாசனத்தார்-போர்செய்யாதபோர்க்கு ஆயத்தமாயிருப்பவர். ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். மலையாச்சனத்தர் என்று கூறற்பாலதை மலையாசனத்தர் எனச் சகரவொற்றைத் தொகுத்தலாக்கி யுரைத்தாரென்க. சன்னத்தரென்றது சனத்தரென நின்றது. மலைமயிலாசனத்தர்-உமாதேவியின் சிரிப்பை நத்துதலையுடையார். ஆசம்-சிரிப்பு. நத்தல்-விரும்பல். எழுமலை யானிலத்துவருவார்-எழுகின்ற வலியுடைய அழகிய இடப்பத்திடத்தினில் வருப வர். மல்-வலி. ஐ-அழகு. இல்-இடம். அலையாசனத்தார்-பாற்கடலை ஆச னமாகவுள்ள திருமால். அமுதாசனத்தர்-அமுதவுணவுடைய தேவர். மலை யானிலம் என்பதை மலையாசனம் என எழுதித் தென்றலெனவுங் கூறுவர். தேர் என்றது அல்குலை. வேல் என்றது கண்ணை. மனத்தையுமெழுதுவேன் இள காத விரும்பா யிருப்பதனால் எழுதேனென்றா னென்க.

இரங்கல்.

சிலேடை-கட்டளைக்கலித்துறை.

மேலாடை தோற்றணி சங்காழி கைவிட்டு மென்சிலம்பின்
காலால் வருந்தி நிலங்கிறுங் கோலத்தைக் கண்டிருந்து
மாலால முண்டவ ரண்ணு மலையர்த மன்பர்க்கன்றி
மாலான வர்க்கிரங் காரிரங் னெயொரு வன்கண்ணரே. (32)

மாலானவர்-திருமால், மயக்கமுண்டாகிய மாதர் என இரு பெருங் கொள்க. திருமால் பன்றியவதாரமாகும்போது; ஆடைதோற்று-பீதாம்பரத்தையு மிழந்து. சங்காழிகைவிட்டு-சங்கு சக்கரத்தையு நீக்கி. எனவே முன்னுள்ள அடையாளங்களைத் தவிர்த்தென்பது கருத்தாயிற்று. சிலம்பின் காலால்-அருணா சலத்தி னடியைக்காணு மேதுவினால். நிலங்கிறுகோலத்தை-பூமியைத்தோண் டிக்கிழிக்கின்ற பன்றிவடிவத்தை என்க. இனி மாதரைக்குறிக்கும்போது-காம மயக்கத்தா லுடையையிழந்து, வளையலு மோதிரமும் கழலக் கைவிட்டுச் சிலம்பை யணிந்திருக்கின்ற கால்விரலாற் பூமியைக்கிண்டிகின்ற கோலத்தை யென்க. வருத்தமுற்றமாதர் பூமியைக் கால்விரலாற் கிண்டிற்றலியல் பென்க. தலைவி தன்னைப்போல மயங்கிநின்ற மாதரையுந் தன்னே னெப்படுத்தி மாலானவரென்று னென்க. தன்னைப் படர்க்கையாகவைத்துக்கூறியுள்ளன லு மாம்.

நெருங்குணைக்கலம்பகம்

நேரிசைவேண்பா.

கண்ணிருக்கும் போதருக்குக் காண்பதரிதாய்க் கண்பறித்த
கண்ணருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததே-விண்ணருக்காப்
போற்றுவா ரண்ணார் புரமெரித்தா ரென்பிறவி
மாற்றுவா ரண்ணு மலை. (33)

கண்ணர்-திருமால். போதர்-பிரமர். திண்ணர்-பூர்வத்திலே திண்ண
ரெனப் பெயர்பெற்றிருந்த கண்ணப்பநாயனார். அண்ணார்-பொருந்தாதவராகிய
பகைவர். இதனால், அண்ணாமலையுருவம் அன்பாக்கே தெரியுமென்பதும், அன்பி
லார்க்குத் தெரியாதென்பதும் கருத்தாயிற்று.

இரங்கல்.

கலிவிருத்தம்.

அண்ணு மலையத் தரடற் கிரிமே
லெண்ணு மலையத் தவரெய் திலராத்
கண்ணு மலையத் தனைநீர் கலுழும்
விண்ணு மலையத் தரும்வெண் மதியே. (34)

எண்ணுமலையத்தவர்-நினையாமல் அழகிய அத்தவத்தவராகிய தலைவர்.
கண்ணுமலையத்தனைநீர்கலுழும்-கண்ணலேயாகும் கடலவ்வளவு நீரானது ஒழு
கும். நாமலையத்தரும்-அச்சத்தை அலையும்படிதரும். நாம்-அச்சம். அலையவெ
னப் பிரியாது மலையவெனப் பிரித்து மலையும்படி எனினுமாம்.

பாங்கன் இறைவியைக் காண்டல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மதுவானி ஹந்தகுழன் மடவாரநெ ருங்கருணை
மலைமேன்ம ருந்தர் வரையின்
முதுநீரில் வந்தவவ ரடையாள மென்றிறைவர்
முதலேமொ ழிந்த படியே
யிதுநாக மன்றுமுலை யிதுபூக மன்றுகள
யிதுமேக மன்ற ளகமே
யதுநில மன்றுவிழி யதுசாப மன்றுநாத
லதுகோப மன்ற தரமே. (35)

அவர் என்றது தலைமகளிரை. இறையவர் என்றது தலைவரை. இது, தலைவர்கூறிய அடையாளப்படி பாங்கன் தலைவியைக்கண்டு துணிந்துரைத்தா னென்க.

நாராவிடுதூது.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருணை வெற்றின ரயனி ருக்கவு மரிபிழைக்கவு மாகவே
திருமி டற்றொரு கருமை வைத்தவர் திருந திக்கய நேடியே
கருது நெட்டுட லசைவ நத்துயில் கபட நித்திரை நாராகா
எரிருக ணித்திரை யிலேயே னச்சொல விறைவர் பக்கவி லேகுமே. (36)

கருமை—உண்ட விடத்தின் கருமையென்க. கயல்—மீன். மீனைப்பற்று தற்காக நித்திரைசெய்வதுபோற் காட்டியிருத்தலாற் கபட நித்திரையென்றான். கபடம்—வஞ்சகம்.

பாங்கி தலைவிக்குரைத்தல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

ஏகார் புனத்துத் தழையாற் கரிபட்ட தென்பொன்றும்
போகாத வுர்க்கு வழிதேடி வார்புலிக் கான்முனியு |
நாகா திபருந் தொழுமரு ணுசல நாட்டிலிளர்
தோகா யணங்களை யாயவர்க் கேதுசொ லத்தக்கதே. (37)

தழையாற்கரிபட்டதென்பர்—கையிலேந்தியிருக்குந் தழையினால் யானை யிறந்த தென்பர். போகாதவர்க்குவழிதேடுவார்—தாம் போகப்படாத நம்மூர்க்கு வழி நம்பாந் கேட்டுத் தேடுவார். முன்சொல்வதும் பின்சொல்வதும் வேறுபட்டிருந்தமையால் எண்ணம்வேறு என்பது கருத்தாயிற்று.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொர்க்கமெனு மொருபதவி யிருக்க மாலைத்
துளவணியு மரிபதவி யிருக்க மேலை
நற்கயிலை மலையிருக்க நினைத்தோர்க் கெல்லா
நயந்தழுத்தி நகாமொன்றே நல்கா நிற்பிர்
பொற்கையினு லுமைவணங்கிப் பரிந்து பூசை
புரிந்து தவந் தெரிந்து தினம் புகழ்மோர்க் கெல்லா
மெற்குலவு புகழருணை யீச னாரே
யினியுளிக்கும் பதவிதனைக் கென்செய் விரே. (38)

நினைக்க முத்திரைத் தலத்திராதலால் வினைத்தோர்க்கு முத்திரைகாததைத்
கொடுக்கின்றீர்; உம்மைப் பூசைபுரிந்து புகழ்வோர்க்கு அளிக்கும் பதவிக்கென்
செய்வீர் என்றார். எல்—ஒளி.

சித்து.

எண்ணீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

விரத்தையணிமழுவா நுமைபங் காளர்
விளங்கருணைச் சித்தர்யாம் விளம்பக் கோரா
காரத்தை பெருக்கிக்ஞ் சத்தை பேசோ
கனகமெனக் காட்டிடுவோங் கரியோ ருக்குக்
தாரத்தைப் பொன்னாக வமைத்தோர் தம்பி
தாம்பரமும் பென்னாகச் சமைத்தோ மிரதப்
பாரத்தை பாரறிவா ரயனா கத்தைப்
பரம்பொன்றி மாகவுமே பாவித் தோமே. (39)

இக்கவி, தம்பிசிக் குணவுகேட்டுவந்த சித்தர் தாஞ் செய்த சித்தின்பெருமையை
பெடுத்துக்கூறுவதாகக் கூறியது. ஆ-இது ஆச்சரியம். காரம்-பொரிகாரம்.
கஞ்சம்-வெண்கலம். கோகனகம்-பிரகாசமுள்ளபொன். கரியோர்-திருமால்.
தாரம்-தார, வெண்கலமுமாம். தாம்பரம்-செம்பு. பாரம்-அளவு. அயனாகம்-
அயலாயிருக்கின்ற துத்தநாகம். இப்பொருட்குத் தம்பி கேள் எனக் கூட்டி
யுரைக்க. இனிச் சிலைடைவகையாக வுண்மைகூறுங்கால், ஆகாரம்-உணவு.
கஞ்சம்-தாமரை. கோகனகம்-தாமரை. தாரம்-மனையாள். பொன்-இலக்குமி.
பீதாம்பரம்-பொன்னாடை, பொன்-பொன், அயனாகம்-பிரமண்சீரம். எனப்
பொருளுரைக்க.

இதுவுமது.

எண்ணீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

பாதமெமக் களித்தவரு ணேச னுர்க்கின்
பச்சிலைபொன் செய்தமையோர் பசினோய் தீ
வோனுகடை மருந்தளித்த சித்த ரேம்பா
மொருபிடிசோ றல்லதுக. முண்டோ வப்பா
மாதவர்தர் திருவாணை கரிக ளெல்லா
மாதங்க மாக்குகிற்போ மருந்தில் லாதே
யேதமற நாகமொளித் தராவாச் செய்வோ
மிரும்பையும்பொன் னாகவுரைத் திசைவிப்போமே. (40)

சிலைபொன்செய்து-கல்லைப் பொன்னாகச்செய்து என்றும், வில்லைப் பொன் னாகிய மேருமலையாகச்செய்து என்றும் பொருள்கொள்க. கடைமருந்து-கடையிலுள்ள ஓளடதம் என்றும், மந்தரமலையாற் கடையப்பட்ட அமிழ்தமென்றும் பொருள்கொள்க. கரி-இருந்தை, யானை. மாதங்கம்-பெருமையுள்ள தங்கம், யானை. நாகமொளித்தராவாச்செய்வோம்-துத்தநாகத்தை யொளியுடைய தராவாகச் செய்வோம் என்றும், தரா-எழுவகையுலோகத்தொன்றும்; நாகத்தை மறைத்து அராவாகச்செய்வோமென்றுங் கூறுக. நாகம்-பாம்பு. அரா-பாம்பு. இரும்பிற்குப் பொன்னென்று மொருபெயருண்மையாற் பொன்னாக எனக் கூறியதென்க. உரைத்து-உரைகல்லிலுரைத்து, சொல்லி.

நிலைநியைப்புகழ்தல்

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இதழி யந்தொடைய ருணையங் கிரியி

விரத முந்திணிடு வலவனே

பதிய டைந்துமறு கினில்ல சந்தனதி

படையெ முந்தது பகருவேன்

புதிய கொம்புசிலை வளையி ரண்டருகு

பொழியும் வெம்பகழி போரரு

வுதய தந்தமத களிறு டன்கதவி

யுபய தண்டுவரு கன்றேதி.

41)

மறுகு-வீதி. வசந்தனதிபடை-மன்மதனது மிக்கசேனை. அவன் சேனை மாதரென்க. சேனையைக்குறிக்கும்போது, கொம்பு-ஊதுகொம்பு. சிலை-வில். வளை-சங்கு. பகழி-பாணம். களிறு-யானை. கதவி-கொடி. தண்டு-தண்டாயுதம், ஆயுதமுமாம். மாதரைக்குறிக்கும்போது, கொம்பு-பூங்கொம்பு. கதலியுபயதண்டு-இரண்டுவாழைத்தண்டென்க. முறையே இடை, புருவம், கண்டம், கண், முலை, தொடைகளென்க. இக்கவி, தலைவன் தலைவி யுருவெளித் தோற்றங்கண்டு பாகனாடுகூறினானெனக் கூறியதென்க.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வரைக்கனக சாப சோண கிரிப்புனித கால கால

மதிக்குநெடு மாயர் போலவே

தரைக்குளினி யாரி யாவ ரவர்க்குமுனி லாம னீடு

தழற்சிகரி யாக னீதியோ

விரைக்கமல வோடை யாவர் புரத்தையுமுனி பாண மாவர்

விரித்தகொடி யாவ ரீதலா

விரக்குமனை தோறு மேறி நடத்துமெரு தாவர் மேவி

யிடத்திலுறை தேவி யாவரே.

(42)

வரைக்கனகசாப-பொன்மலையை வில்லாகவுடையவனே. இனியாரியா வர்-இனிமையுடையார் யாரிருக்கின்றார். அவர்க்கு முன்னில்லாமல்-அத்தகைய மாயருக்கு முன்னே காட்சிகொடுத்து நில்லாமல். தழற்கிகரி-அக்கினிமலை. கமலவோடையாவர்-தாமரைபூக்குந் தடாகமாயிருப்பவர் ; எனறது மாயர் அவ யவமெல்லார் தாமரைவடிவமென்பார், கண்ணாகிய தாமரைமலரைக்கொண்டு பூசித்தலால் அத்தாமரைமலர்க்கிடமாயிருத்தல்பற்றிக் கமலவோடையாவரென் றாரென்க.

கட்டளைக்கலத்துறை.

ஆனிட பக்கொடிச் சோனா சலனென்று மன்பர்மலர்

தானிட முத்தி தருந்பெரு மாடுனென்றுஞ் சம்புவென்றுங்

கானிட வேடன்முன் னூனிட வுண்டது கண்டுமொரு

மானிட மானவ னைத்தேவர் செபவதென் வந்தனையே.

(43)

வேடனென்றது - கண்ணப்பநாயனாரை. மானிடமானவன்-மாணகிய வுமைமையிடத்தில் வைத்தவன் என்றும், மனிதனாவனென்றும் பொருள்கொள்க.

களி.

எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தனையிருக்கு மறைது திக்கு மருணை நாதன்

சரணமலர் புகழ்களியேஞ் சக்ர பூசை

வினையிருக்கு மவர்க்கெளிதோ வரிதா னையோ

விதிவசத்தால் விவரமற்ற விதஞ்செல் வேனே

புனையிருக்க நெடியகஞ்சா விருக்க வீனே

பச்சையா விலைதுயின்றான் பணியன் றேளி

புனையிருக்கப் பணிதுயின்றான் மதுவார் தெய்வ

வாழிவிட்டுப் பாற்கடன்மீ தழுந்தி னானே.

(44)

இக்கவி, களியர்கன் களிப்பாற் கள்ளின்பெருமைமுதலியன கூறுவதாகக் கூறுவது. அரி-திருமால். பனை, தேளி, அனை என்பன ஒவ்வொரு வகை மீனிற்பெயர். மதுவாழி-மதுக்கடல்.

இதுவுமது.

நேரிசைவேண்பா.

ஆனார் கொடியா ரருண புரிக்களியேம்
வாடா ரேனே மதியற்றார்—மேனாளிற்
சும்மாகஞ் சாவிலையே தூளிடித்துத் தின்றாலுந்
தம்மாகஞ் சாவிலையே தான்.

(45)

தம்மாகஞ்சாவிலை—தம்முடைய சரீரம் சாதவில்லை. ஏனேமதியற்றாரென்
பதற்கு—மலைமுதலியவற்றால் வருந்திக் கடல்கடைந்தமுதெடுத்துண்டு, ஏனே
மதியற்றாரென இசையெச்சமாக வருவித்துரைத்துக் கொள்க.

பிச்சியார்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தாமணிவர் திரிசூல மெதிர்கண் டார்மேற்
சக்கரத்தை விடுவர்சிவ சமயத் தாவார்
காமுகரை யாண்டுகொளார் சிவதூல் கேட்பார்
கருத்தின்மா றெரிசனமே காட்டா நிற்ப
ராமையர் வணிதொடையார் விடையார் வாழு
மருணாகிரி வளநாட்டி. லகங்க டோறுஞ்
சேமரிதி யெனவுலவும் பிச்சி யார்தந்
திருப்பெயரை வெளியாக்கித் திரிகின் றாரே.

(46)

இக்கவி, சூலமுதலியவற்றைத் தாங்கி இல்லங்கடோறும் பிச்சையேற்கு
மகளிரைநோக்கிக் கூறியதாகக் கூறியதென்க. பயித்தியமுடையானைப்போலச்
சொற்செயல்கள் வேறுபட்டிருப்பதனற் பெயரை வெளியாக்கித் திரிகின்ற
ரெனக் கூறினார். சக்கரமென்றது—தனத்தை. மால்—மயக்கம். ஆமை—ஆமை
யோடு. சேமரிதி—வைப்புத்திரவியம்.

இதுவுமது.

மடக்கு-கட்டளைக்கலிப்பா.

தில்லை மன்றுண் டம்புரி பாதனார்
தேவ ராயர் திருவரு ணைக்குளே
முல்லை மல்லிகை சண்பகம் பிச்சியார்
மொய்த்த வார்துழன் மோகனப் பிச்சியார்

திருவருணைக்கலம்பகம்

நல்ல மேனியும் பொற்றிரு வேடமே

நாடி யிட்டதும் பொற்றிரு வேடமே

யில்லை யாயினு மிவ்விடை யையமே

யேற்க வந்தது மிவ்விடை யையமே.

(47)

பிச்சி-பிச்சிப்பூ. ஆர்-ஆத்திப்பூ. மோகனம்-மயக்கம். பொற்றிரு வேடம்-இலக்குமியி னழகிய வேறுகோலம். இட்டதும்பொற்றிருவேடம்- அணிந்ததும் பொன்றாச்செய்த சிறப்புற்ற காதணி. இவ்விடை யையம்-இந்த விடையானது சந்தேகந்தான் என்றும், இவ்விடத்திற் பிச்சையென்றும் பொ ருள் கொள்க.

காரீகண்டு பாகனோடுசோல்லல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அயங்காட் டியமறை யார்விடை யாள ரருணைவெற்பிற்

புயங்காட் டியமணித் தேர்வல வாழுன்பு போனகொண்டல்

சயங்காட்டிக் கோபமுஞ் சாபமுங் காட்டித் தடித்திடித்துப்

பயங்காட்டி னுலஞ்சு மேதனி யேநின்ற பைங்கொடியே.

(48)

அயம்-குதிரை. வெற்பில்-மலையைப்போல. சயம்-கேடு, வெற்றி. கோபம்-சினம், இந்திரகோபம். சாபம்-வில், இந்திரதனுசு. தடித்திடித்து- கனத்து முழங்கி, மின்னியிடித்து. பயம்-அச்சம், நீர். கொடிஎன்றது-தலைவி யையும், பூங்கொடியையுங் குறித்ததென்க. ஆதலாற் றேரைவிரைந்துவிடு என்ப தெஞ்சிரின்றதாக வுரைத்துக்கொள்க.

நேரிசைவேண்பா.

ரைங்கட் டிலிக்குப் பரிபலத்தைக் காட்டினர

சிங்கத் துணையடர்த்துச் சீறியே-வெங்கைப்

புழைக்குஞ் சரமுரித்துப் போர்த்த தருணைக்கே

தழைக்குஞ் சரபமொன்று நான்.

(49)

பரிபலம்-அவமானம். அருணக்கு-அருணப்பதியில். சரபம்-சிவபிரா னைய சரப்பறவை.

குறம்.

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலாசிரியலிருத்தம்.

ஒன்று முன்று நாழு னைக்க வந்து கேளு மரிவைமீ

ருதப் மாண சுளகு நெல்லு மொற்றை பட்ட தாதலாற்

கன்று மாணு மழுவு மாக வொருவர் வந்து தோன்றினார்

திருவருணைக்கலம்பகம்

DR. U. V. S. IYER LIBRARY
KAMAHOPADHYAYA
SANT NAGAR, MADRAS-90

சென்று நாடி வருணை மீது காண லா கு நாமமுந்

தேவ ராய ரவர லாது தெய்வம் வேறு கண்டிலே

நின்று வாடு மிவட னுசை யிடர்த விரப்ப ராதலா

னீறு கொண்டு மூன்றி ரேகை நெற்றி மீதி லெழுதுமே.

ஒற்றைப்பட்டது-எண்ணும்போது ஒன்றாகவும் மூன்றாகவும் ஒற்றைபட விருந்ததென்க. கன்றுமானுமுவுமாக - கையிலே மான்கன்றும், மழுவாயுதமு மாக. கண்டமட்டிலே கறுப்பர் - பார்த்தவளவிலே கருநிற முடையவரென்றும், கழுத்தளவிலே நீலநிறத்தவர் (நீலகண்டர்) என்றும் பொருள்கொள்க. மூன்றி ரேகையென்றது திரிபுண்டரத்தை. எழுதல் ஈண்டு அணிதலைக் குறித்துநின் றது. இக்கவி, தலைவனை யிச்சித்து வருந்தியிருந்த தலைவிக்குக் குறத்திவந்து குறிபார்த்து நீ கருதிய தலைவனைச் சேர்வாயெனக் கூறியதாகக் கூறியதென்க. சுளகிலிட்ட நெல்லை யெண்ணலாவது நெல்லை மூன்றுகூருக்கி யொருகூற்றை யெண்ணினால் ஒற்றைபட வருவது மிரட்டைபட வருவதுமாக வெண்ணு த லென்க. ஒற்றைபட வருவது நன்மையாகவும், இரட்டைபடவருவது அஃ தின்மையாகவங் கொள்வர். சுளகிலிட்ட நெல்லக் கையிலள்ளிக் கீழிட்டாற் கையி லொட்டியிருக்கின்ற நெல்லை யெண்ணி ஒற்றைபடவருவது மிரட்டைபட வருவதுங் கண்டுகொறு முன்மென்பர். இக்குறத்திய ரியல்பும், அவர் குறி கூறும் விதமும், மீனாட்சியம்மை குறம் என்னும் நூலிலே விரிவாகக் காண்க.

பாங்கிதலைவனைவேண்டல்.

இதுவுமது.

நெற்றி மீது கண்ப டைந்த வும்மை மார னெய்வனே

நீர ணிரந்த வரவி ருக்க றெடிய தென்றன் முடுகுமோ

வெற்றி யான தாளி ருக்க மதிய மும்மை நலியுமோ

விரவு கங்கு லுமது கண்ணின் வொயிலின் முன்பு நிற்குமோ

கற்றை யான குழலி பெந்த டிதவி கொண்டு பகைவெலங்

கருணை கூடுதெ னருணை மேவு கலியு கந்து மெய்யோ

செற்ற லார்கள் புரமெ ரித்த புழுக ணிர்ப் தாபயோ

தேவ ராய ரேசு கந்த தினவ சந்த ராயயோ.

(51)

மாரனும், தென்றலும், மதியமும், கங்குலும், ஆதியபகையைவெல்ல முதவி துமக்கிருப்பதுபோலத் தலைவிக்கின்மையால் தும்முதவியால் வெல்லவேண்டு மெனக் குறித்துரைத்தா னென்க. தக்கன் மகத்திற் சந்திரனைத் தாளாற் தேய்த்தமையால் வெற்றியான தான் என்றார். வெயில் என்றது சூரியனை.

இருவருணைக்கலர்புகம்

கார்காலம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தினைப்போது தானே நினைத்தாலுமேலோர்
சிறப்பான பேறீகுவோர்
வனத்தாடு சோணை சலத்தாடு திரா
மபிற்பேடை காளோடைகள்
வினைப்பாவி யானேன் விழிப்பாயு நீரான
மிகுத்தேறு கார்காலமே
தனித்தாவி சோர்வார் தமக்கால மேனீர்
சரற்கால மேகாலமே.

(52)

முதலடி யிறுதியில், அவ்வாறாயின எனக்கென்றிலவர் ஏனோ பேறீய வில்லை பென்பது எஞ்சியதாகக் கொண்டிரைத்துக் கொள்க. ஒடை - நீர்நிலை- விழிப்பாயு நீரால் வினைப்பாவி யானேனெனக் கூட்டிக். கார்காலமே ஆல மென்க. சரற்காலமே காலமென்க. காலம் - முடிவுகாலம்.

இளவேனல்.

நேரிசை அகவற்பா.

காலையு மாலையுங் கைமலர் குவித்து
மாலை மயனும் வணங்குதற் கரியோ
விமைக்குமு னுலக மியாவையும் படைத்தோன்
தனக்கொரு தாயுந் தந்தையு மில்லோன
பழவினைக் சயிற்றிற் பல்லுயிர்ப் பாவை
பழகுந் நடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்
வினைவலை யறுக்கு மெய்த்தவ வேடன்
மனவலைப் பிணிக்கு மான்மத நாதன்
பேறு மறுபத தாறு யிரமபொன்
மாறுத் தியாக வசந்தவி நோத
னண்ணு மலைப னநீரங் கழலன்
கண்ணு ரமுதன் கைலைப் பொருப்பின்
மறலித் திசையின் மலயா சலமேன
விருத்திய துருத்திகொண் டிளங்கால் பாப்பிக்
காவுலைப் டல்லவக் கனனு வசைப்பக்

குறைவது குயில்வாய்க் குறட்டினி லடக்கிப்
பொறிகிகழ்மிக்கரி யதனிடைச் சொரிந்து
ளிரைத்திடு மஞ்சரிப் பசைக்கோ லசைத்து
மதவீரனுக்கு வசந்தக் கருமான்
பனிமலர்ச் சாயகம் பண்ணி நீட்டின
னின்னமும் வந்திலர் கேள்வர்
புண்ணியங் கருங்குழ னன்னமென் னடையே. (53)

நடிக்க என்னுஞ் செயவெனெச்சம் புரிவோ னென்பதனோடு முடிந்தது. பஞ்சகிருத்திய நடனமானதால், “பழவீனைக் கயிற்றிற் பல்லுயிர் பாவை - யழகுற நடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்” என்றார். மனவல்—மனவிருள். (டுக-ஆம்) கவியிற் புழுகணிப்பிரதாபர் என்றதுபோல ஈண்டு மான்மதநாத ரென்றார். மறலித்திசை—தென்றிசை மலையாசலம் - பொதியமலை. பல்லவம்—தளிர். அளி—வண்டு. மஞ்சரி—பூங்கொத்து. வசந்தக்கருமான்—வசந்தகாலமாகிய கெகால்லன். சாயகம்—பாணம் அறுபத்தாறாயிரம் பொன் கொடுத்ததை வந்துழிக் காண்க.

மடக்கு—எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அன்னியமா சடையாரும் பின்னியமா சடையாரு
மடிமாற நடித்தாரு முடிமாற னடித்தாரு
முன்னுமற மொழிந்தாரும் பின்னுமற மொழிந்தாரு
முகைத்திடுமா னேற்றாரு மிகைத்திடுமா னேற்றாரு
மென்னகதிதா முரியாருங் கொன்னகத்தா முரியாரு
மெருக்கிதழி மணத்தாரு முருக்கிதழி மணத்தாரும்
வன்னிவடி வனத்தாருந் தென்னிவடி வனத்தாரும்
வருகருணைப் பதியாரும் பெருகருணைப் பதியாரே. (54)

அன்னிய மாசடையார்—அந்நியமாகிய ழாக பொருந்தார். அடிமாறநடித்தார்—(வெள்ளியம்பலத்திற்) காண்மாற நடனஞ் செய்தவர். மாறனடித்தார்—(பிட்டுக்கு மண்குமந்தபோது) புாண்டியனா லடிக்கப் பெற்றவர், டிறமொழிந்தார்—பாவ நீங்கினவர். உகைத்தல் - துள்ளுதல். ஆனேறு - இடப மென்க. மிகைத்திடு மானேற்றார்—தம்மையெதிர்த்த திகரித்து வருமானைக் கையி லேற்றார். கொன்னகத்தாமுரியார்—கொல்லுமலையாகிய யானைத்தோலுடையார். எருக்கு—எருக்கம்பூ. இதழி—கொண்டைப்பூ. முருக்கிதழிமணத்தார்—முருக்கம்பூப்போலு முதரத்தையுடையவளாகிய வுமாதேவியை மணஞ் செய்தவர். வன்னி வடிவனத்

தார்—அக்கினியாகியவடிவத்தி லன்னமாகிய வுமாதேவியையுடையவர், சென்னி வடிவனத்தார்—சிரசிலே வடிந்த கங்கைநீருள்ளவர், கருணைப்பதியார்—கிருபைக் குத் தலைவர்.

|| கம்பிரதம்.

எண்ணீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பா நவபொ ருக்கெழவுங் ககனம்வ டுப்படவும்

பரிதிவ டச்செழுவு நிருதிசு ணக்குறவு

மிரவுப சுற்படவும் பசுநி வொத்திடவு

மெளிநிநி யற்றி லோ மிவைசில கித்தைகளோ

வரவம் னரிப்பணியா னனலங் கிப்பெருமா

னருண ஁ரிகசீனையா வவனித லத்திடையே

கருதிம னருதிநிலே கிறிது தி ண்கநளவே

கதியைய ளித்திநிரார் பதியுமு ணர்த்துவமே. (55)

அனலகிரி—அருணசலம். ஒர்பதி—ஒருதலம், ஒரு கடவுள் என்றுமாம். இக்கவி, ஒருவா தமமுடைய சாமர்த்தியம் பிறாரியக் கூறுவதாகச் சிலேடை வகையாகக் கூறியதெனக.

கருணைச்சிறப்பு.

நேரிசைவேண்பா.

உள்ளத்தின் ஞான முயந்தவிடத் தன்றியிருட்

பள்ளத்தி லென்றும் படராதே—வள்ள

லருண சலப்பெருமா னம்பிகையோர் பாகன்

கருண சலமாங் கடல். (56)

இருள் ஈண்டு அஞ்ஞானம். கருணசலமாங்கடல்—கிருபைவெள்ளமாகிய கடல் உலகத்துள்ள கடல்போன்றிலாமையால் இஃதோர் தீப்பியக்கடலா யிருக்கின்றதென வியநதுகூறினா றென்க.

பாண்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கங்கை வார்சடைப் பரமர்தென் னருணியிற்

கடைதொறு நீபாட

வங்கை யாவிரு செவிபுதைத் தேத்துலோ

முஞ்சுன்ன நிருநாம

மெங்கை மார்செவி பொறுக்குநின் னிசையெனு

மிடிக்குரன் மகிழ்வாரார்

மங்கை மார்செய லறிந்து கொள் ப ணனே

மயிலெனப் புகழ்வாயே.

(57)

இக்கவி, தலைவர்க்குப் புலவிரீக்கும் வாயிலாகவந்த பாணனை மறுத்துக் கூறுங் குறிப்புத் தோன்ற அவன் பாடலை யிழித்துத் தலைவி கூறிய தாகக் கூறியது. கடை-வாசல். பாட என்றதன்பின் இடிக்குரலென வஞ்சியென வருவித் துரைக்க. இடிமுழங்கக் கேட்டவுடனே தன்பெயர் கூறுவார்மேல் இடி விழப்படாதென்று அருச்சுனன் வரம்பெற்றிருந்தா னென்று பாரதக் கதையிற் கூறியிருத்தலால், இனும் இடிமுழக்கங் கேட்டோர் அருச்சுன நாமத்தைக் கூறுதல் உலகவழக்கமா யிருக்கின்றது என்பதறிக. எங்கைமார்- என் தங்கைமார்; தலைவர்க்கு வேறுமாதரும் உண்டென்பது குறித்தற்கு எங்கைமா ரென்றான். மயிலெனப் புகழ்வாய் ஆதலால், நீ பாடுதல்கூடாது; மயிலென்று வாயாற் புகழ்வாயென்க.

தலைவியைப்புகழ்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

புடைசெறிந் தளிபாடு மிதழியந் தொடைமார்பர்

புலிபதஞ் சலிநாடுவார்

மடையிளங் கயறாவு மருணையங் கிரிமீது

மலணங் கெனமேவுவார்

நடையுமிந் திரவேழ மிருகையிந் திர்தாரு

நயனமிந் திரநீலமே

யிடையுமிந் திரசால துதலுமிந் திரசாப

மிதழுமிந் திரகோபமே.

(58)

இந்திரசாலம்-பொய் என்பது கருத்து.

உருவேளி.

கலிவிருத்தம்.

இந்திர கோபமா மிதழி பாகரை

செந்தமி முருணைநந் தேருஞ் செல்லுமே

சந்திர ரோகையுஞ் சமா வரணியு

மந்தர மேருவும் வளைந்து கொண்டேவ.

(59)

இக்கவி, கார்கண்டு வருந் தலைவன் றலைவியுரு வெளியேகண்டு பாகனெடு கூறியதாகக் கூறிய தென்க. செல்லுமே-செல்லமாட்டாது, ஏ-எதிர்மறை. சமரம்-போர். சந்திரரோகை யென்றது நெற்றியிலிருக்கிற ரோகையை.

தலையைய வியத்தல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கொண்டலணி சண்டர்நிறை கங்கையணி செஞ்சடையர்

கொப்பரொரு பங்கி லுறைவா

ரண்டபகி ரண்டமள வங்கியென நின்றவதி

நுங்கழலர் தங்க ருணையீர்

கண்டுளது கொண்டன்மிசை திங்கனொழு கின்றதிது

கண்டதிலை யுங்கண் முகமா

மண்டலமெ னுப்புதிய திங்கணமிசை கொந்தளக

மஞ்சகுழி கொண்ட வடைவே.

(60)

அங்கி-அக்கிநி. கண்டதிலை யென்றதனால் அற்புதமா யிருக்கின்ற தென்பது கருத்து.

நேரிசை வேண்பா.

அடுத்தமதிச் சென்னியின்மே லம்பிருக்கு மற்றோ

நீடத்திலே நாரி யிருக்குந்—தடக்கையிலே

யேநதுசிலை விட்டிருக்கு மெம்மருணை நாதனார்

போநது புரமெரித்த போது.

(61)

அம்பு-கங்கைநீர், பாணம். நாரி-பெண்ணாகிய வுமை, நான். சிலை-வில். அம்புமுதலியன வேண்டாது சிரித்தெரித்தா ரென்பது வினங்கக் கூறினா ரென்க.

கார்காலம்.

கலித்துறை.

போதற்கு மரிதான வருணை சலத்தீசர் பொன்மேருவா

யேதப்ப மெழாவி மனமே பிழிந்தாரி, தெண்ணூர்கொலோ

வோதத்தி னீரோடு குணலுண்டு புயன்மீள வுமிழ்தன்மைபோற்

ள்தற்குண் டுடவாரமெய் பொன்புச மின்விசு கார்காலமே. (62)

23474

திருவருணைக்கவம்பகம் ௧௫6௦) ஈக

வாய்-இடம், ஏதம்-துன்பம், ஒதம்-கடல், கனல்-கடலிலிருக்கின்ற
வடவாமுகாக்கிநி, புயல்-மேகம், மீளவுமிழ் தன்மைபோல் மின்வீசு கர்க்கால
மெனக் கூட்டுக, பொன்-பசில,

தலைவியைவேண்டல்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

கார்வந்தா லன்னகறைக் கண்டனார் செங்கதிரோன்
தேர்வந்தா லும்பொழில்சூழ் தென்னருணை நன்னாட்டி.
லார்வந்தா லுந்தணியா தன்னமன்னீ ரானாறு
நீர்வந்தா லாசை நெருப்பவியுங் காணுமே. (63)

கறை-விடம், தேர்வந்து-தேர்வர, ஆலும்-அசையும், இக்கவியில்,
தலைவன் பாங்கியை வேண்டலாகவும் பொருள் கூறுவர்,

பனிக்காலம்.

கலித்துறை.

காணம்ப ரந்தோலி னுடையாள ரருணைசர் கைலாசமேற்
முாணங்க ணிகர்தோள ருறைகின்ற நகரநடு சொரியாதரோ
பூணங்கை வளைசிந்த மடவார் மனத்தேறு புகைபோலவேள்
பாணங்க ளுதிர்கின்ற துகள்போல வுறைகால் பனிக்காலமே. (64)

அம்பரம்-திக்கு, தோளரென்றது-தலைவரை, புகை-காமாக்கினியாலாகிய
புகை, துகள்-பராகம், உறை-துளி.

நேரிசைவேண்பா.

பண்ணிறந்த வாசவரிற் பஸ்கோடி மாண்டாலு
மெண்ணிறந்த வேத ரிறந்தாலுங்—கண்ணற்
கமைத்தவெலா மாண்டாலு மண்ணு மலையார்க்
கமைப்பளவுங் கால மிலே. (65)

பண்ணிறந்த-அலங்காரமிருந்த, அமைத்தவெலாம்-அமைத்த காலமெல்
லாம், காலாதிதராதலால் இமைப்பளவுங் காலமிலே யென்ற ரொன்க.

தலைவியைவேண்டல்.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இலகொளி பரந்து மாரன் விடுகணை தூர்த்து நாடி
யிடுமிரு நெடுங்கண் மாதாரர்
விலகரிய கொங்கை மீது பழிபுழி வந்து பாலின்
ஈழுவதென வந்து சேர்கிலீர்

| மலகரி குறிஞ்சி தேசி பைகரி சுரும்பு புடும்

வயலருணை மங்கை பாகரே

பலமலர் கதம்பதாளி மிருகமத சுகந்தம் வீசு

பரிமள வசந்த ராசரே.

(66)

தூர்து-செலுத்தி. 'பழநுவிப் பாலில் விழுவதுபோல' என்பது பழ
மொழி. இது இலேசாகச் சேர்வது குறித்துக் கூறியதென்க. கதம்பதாளி-
வாசனைப்பொடி. மிருகமதம்-கத்தூரி. சுகந்தம்-சந்தனமுமாம். அருணைநாத
ருக்குப் பரிமளவசந்தராச ரென்றும், வசந்தராச ரென்றும் பலகவியிலுங் கூறு
வது காண்க.

மதங்கு.

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வசிகரம் வயங்கு நீறு மபிரய புயங்க ராச

வலயமு மணிந்த தோனிலு

| ரசலகுல மங்கை பாகர் பரிமள வசந்த ராச

ரருணையின் வளங்கள் பாடியே

யிசைபெற வரங்கி ஹாடு பவுரிகொண் டதங்கி யார்த

மிலகிளர் கொங்கை யானையே

திசைபெற விருந்த யானை பிறகிட முனிந்து போர்செய்

திறவி மனந்த மானவே.

(67)

அபிரயம்-கூத்து. அபி-உபசாக்கமுமாம். புயங்கம்-பாம்பு. அசலம்-மலை.
அரங்கு-சபை. பவுரி-கூத்துவிகற்பம். திககின் அந்தத்திற் றிலையைவைத்துத்
தாங்கிநிற்பதாகக்கொண்டு பிறகிட என்றார். இயம்-யானை.

இதுவுமது.

மடக்கு-கட்டளைக்கலிப்பா.

| நதியைச் சூடதி ருங்குழ னாதனார்

நம்ப னார நுடூர் வீதமேல

சதியிற் பாடிந டிக்கும தங்கியார்

தந்த வாசைந ரிக்கும தங்கியார்

வதனத் தாற்சசி மண்டல மாறுமே

வந்தி ருந்தவிம் மண்டல மாறுமே

கதியிற் கொண்டது மந்தக் கரணமே

கண்ட போர்க்கிலை வந்தக் கரணமே.

(68)

சதி-தானவொத்து. தரிக்குமதங்கியார்-அங்கே யாவர் தாங்கத்தகுமது. சசிமண்டலமாமும்-நிகரில்லாமையாற் சந்திரமண்டலம் தன்னிலையிலீங்கு மென்க; குறையு மென்பது கருத்து. இம்மண்டலம்-இவ்வலகம். ஆறமே- தணியுமே; காமசூடு தணியா தென்பது கருத்து. கதி-நடை. கரணம்-கூத்தின் விகற்பம்.

குறும்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருணமணி முலைக்கிரிமேற் செங்கை வைத்தா
யாகையா லுணைகிரி யன்பன் மூதூர்
வருணமுலை கண்ணாரப் பார்த்து யுன்றன்
மகிழ்நனுங்கண் ணைமுதன் வந்து கேளாய்
தாணியிலுன் றனைச்சேர்வன் முருகன் போலத்
தநயரையும் பெறுவையிவை தப்பு மாயின்
நிருநிறைவண் டார்குமலாய் குறமும் பாடேன்
சிறந்தகுறக் கூடையும்தான் றீண்டி லேனே. (69)

குறத்தி நெற்குறிபார்த்துக் கூறுவதன்றித் தொடு மிடமுதலியவற்றை யறிந்து குறிசொல்வது முண்டென வறிக.

மறும்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தீண்டிரிய மடற்பனையின் சருகை வாரிச்
சிற்நிரும்பாற் சுற்றிவரச் செருக்கிக் கூட்டி
நீண்டதுவுஞ் சருண்டதுமா வரைந்து சுற்றி
நிருபமெனக் கொடுத்தெதிரே நிற்குந் தூதா
தாண்டவமா மும்பரா ருணை நாட்டிற்
றருமறப்பெண் டனைவேண்டிச் சமரிற் போந்து
மாண்டவரே றியகோணல் வளைக ணுங்கள்
வருங்கல்வழி வாயினடு மாங்க டாமே. (70)

ஓலையைச் சருகென்றும், எழுத்தாணியைச் சிற்நிரும்பென்று மிழித்துக் கூறிய தறிக. நிருபம் என்றது அரசன்விடுத்த திருமுகத்தை. “சமரிற் போந்து மாண்டவ ரேறிய கோணல்வளைகள் வாயினடு மாங்களாம்-யுத்தத்தில்

வந்திறந்தவர் தங்கியிருக்கிற கோணல்வளைதடிகள் வாயிலிலே நடடியிருக்கு மரங்களாம். அஃ தறிந்துகொள் என்பது எஞ்சி நின்றது. வீர ரிந்தவிடத்திற் கல் நாட்டுவதுபோல வளைதடியையு நாட்டுவ துண்டென்பதிதனா லறிக. கல்-பரற்கல். இக்கவி, அரசன் மறக்குலப் பெண்ணைவேண்டி அவர்பாற் றிருமுகம் வரைந்து விடுப்ப அழைக்கொணர்ந்த தூதனைநோக்கித் திருமுகத்தை யிழித்துத் தங்குலத்தினர் வீரத்தைத் தெரியக்கூறி விடுத்தலாக வுரைத்த தென்க. பெரியோர் வரைந்துவிடுக்கு மோலச்சுருளைத் திருமுகமென மங்கலமாகக் கூறன் மரபென்க.

மடக்கு-கலிவிருத்தம்.

மறைக்க வனப்பரி யாரும் வரைக்க வனப்பரி யாரு
மெறித்த வி ரும்பிறை யாரு மெவரும் விரும்பிறை யாரும்
பொறுத்த சினவிடை யாரும் பொருந்து சினவிடை யாரு
மறத்த வளப்பதி யாரு மருணை வளப்பதி யாரே. (71)

மறைக்கவனப்பரியார்—வேகமுடைய வேதக் குதிரையார். வரைக்கவனப் பரியார்—அளவுசெய்வவரியவழகுள்ளவர். இரும்பிறை—பெரிய பிறைச் சந் திரன். இறையார்—தலைவா. சினவிடையார்—சிறிய இடையையுடைய வுமா தேவியையுடையவர். அறத்தவளப்பதியார்—அறம் வளர்த்தவளாகிய வுமா தேவிக்கு அழகியநாயகர்,

கலித்துறை.

ஆரணி துங்க னாரணி புங்க னருணைசன்
நாரணி யஞ்சுங் காரண நஞ்சந் தரியானல்
வாரண ரெங்கே சாரண ரெங்கே மலர்மேவும்
பூரண ரெங்கே நாரண ரெங்கே பேரவாரே. (72)

நாரணி—நாராயணி, உமாதேவி யென்க. வாரணர்—யானையையுடைய இந்திரர், சாரணர்—பதினெண்கணத்தரு னொருகணத்தராகிய ஆகாயவாசிகள்,

தழை.

கட்டளைக்கலிப்பா.

போந்த போதக நல்லூரி யாடையார்
பொர்வை யாளர் புகழரு ணைக்குளே
யீந்த சூத நறுந்தழை யையனே
யெங்கண் மாத பெடுத்து மகிழ்ச்சியாய்

மோந்த போது துவண்டது மெய்யிலே

மொய்த்த போது புலர்ந்தது கண்ணினிர்

பாய்ந்த போது நனைந்தது மீளவும்

பார்த்த போது பசந்து மலர்ந்ததே.

(73)

பேரதகம்-யானை. உரி-தோல். சூதம்-மாமரம். காமவெப்பத் துயிர்ப் பாற் றுவண்டதென்றும், புலர்ந்ததென்றும் கொள்க. மாதராலே ம ல ரு ம் மரங்கள் பத்திலொன்றாகிய மாமரம்பார்த்தால் மலர்வதாற் பார்த்தபோது மலர்ந்த தென்றாள். இக்கவி, தலைவி தழைவிருப்புற்றதைத் தோழி தலைவன்பாற் கூறிய தாகக் கூறியதென்க.

இரங்கல்.

மடக்கு-எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மலரித ழித்தொடைபான் மதியணி வுத்தகனார்

மலைமக ளற்புதனார் வயலரு ணைப்பதிசூழ்

சூலவுமி டக்கழியே பலவுமி டக்கழியே

சூறவையி னக்கயலே யுறவுமெ னக்கயலே !

சலமிசூ முற்பலமே தளர்வது முற்பலமே

சருவும் னத்திடரே தழுவும னத்திடரே

யிலைநெரி சற்பனையே யிவருரை சற்பனையே

யினியப னித்திரையே யினியிலே நித்திரையே. (74)

பால்-வெண்மை. இடக்கழி - உப்பங்கழியிடம். பலவுமிடக்கழி - எல்லாங் குதர்க்கந் தருகின்ற அழிவு. சூறவை - ஓர்வகை மீன். சருவுமனத் திடர்-மருவு கின்ற அன்னந்தங்கிய திடர். சற்பனை - நல்ல பனை. இவருரை சற்பனை- இத்தலைவருரை வஞ்சனை. பனி - குளிர்ச்சி.

குவடுகண்டிரங்கல்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நித்த னம்பனரு ணைசலத் திருவை

நின்று தேடிபுழு னெஞ்சமே

நித்த டஞ்சுர மடங்கலே! விகல

கில்லை வேறுமா மிகலையா

திருவருணைக்கலம்பகம்

யத்தி நின்றவிட மவ்விடஞ் சிலைகொ
 ளாச நின்றவிட மூவ்விட
 மெய்த்து ளாஞ்சியின வஞ்சி நின்றவிட
 மிவ்வி டஞ்சவடு மேவுமே.

(15)

இத்தடம்-இவ்வழியில். சுரம்-சுரத்தின் வெப்பம். அத்தி-அத்திமரம். அத்திநின்ற இடமாகிய அவ்விடத்தி லென்க. சிலைகொ ளாச என்றது தலைவனை. வஞ்சி-தலை வியை. சவடு-அடிச்சவடு. சவடுகண் டிரங்கல் என்பது தேடிச்சென்ற செவிலி தலைவன் றிலவி கா லமுந்தப்பட்டக் குறியைக் க்கண் டிரங்க லென்க.

மடல்விலக்து.

கலவிருத்தம்.

ஏறுடை யண்ணலா ரேழை பாகளு
 ராறணி சென்னியா ரருணை வெற்பரே
 கூறொரு பெண்ணையே கூட வேண்டுவார்
 வேறொரு பெண்ணையே வெட்டு வார்கொலோ.

(16)

பெண்ணை-பனை. வெட்டுவார்கொலோ-வெட்டார். கொல்-அசை. ஓ-எதிர் மறை. வெட்டிற் பாவமுண்டா மென்பது கருத்தாகக் கூறி விலக்கினு னென்க. இக்கவி, தலைவன் பாங்கியைநோக்கி மடலேறுவ னென்றபோது அது கூடா தெனத் தோழிவிலக்காகக் கூறியதென்க. மடலேறுதலேன்றது, தலைவன் தலைலியைச் சேரவேண்டி, நீறுபூசி யெருக்கம்பூமாலை முதலியவற்றை யணிந்து தலைவிபடத்தைக் கையில்வைத்துப் பனங்கருக்காற் செய்த குதிரைமீ தேறுதல்; இவ்வாறு ஏறிவந்தவனுக்குக் கருதியபெண்ணைக் கொடுத்தன் மரபு. இதன் விவரத்தைத் தஞ்சைவாணன்கோவை (௧0௧-வது) செய்யுளுரையிற் காண்க.

தவம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வாய்ந்தல மருந்தருந்தி யரிப போக
 வகைபுரிந்து வாயுவுள்ளே யடக்கி னாலுங்
 காய்ந்தவிருப் பூசியிலே தவஞ்செய் தாலுங்
 காய்வருந் திவிதல்லாற் கதிவே றுண்டோ

வாய்ப்புதிரு நீறணிந்தைந் தெழுத்தை யோதி
யகமகிழ்ந்து சிவாகமத்தி னடைவை யோர்ந்தே
யேய்ப்தருண சலத்தைவலங் கொண்டா ரன்றோ
விமைக்குமுன்னே கைலைமலை யிடங்கொண் டாரே. (77)

இக்கவி, தவஞ்செய்வாரை நோக்கி இவ்வாறு செய்வீர் நீர் செய்யுந் தவ
மானது அவமா மெனக் கூறிய தென்க.

மாலையிநுதல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

இலங்கிய திங்க னெழுந்தா லெங்கண் மின்வெங் கதிரென்பாள்
கலங்கின ளாயினு மன்னுள் கட்கம லங்குவி யாவோ
துலங்கிய வெங்கதிர் தானேயு சோண கிரிப்பெரு மானே
யலங்கலை பென்று கொடுப்பா யன்றது வெண்மதி யாமே. (78)

கட்கமலம்-கள்ளையுடைய தாமரை யென்றும், கண்ணகிய தாமரை
யென்று மிருபொருள் கொள்க. கட்கமலங்குலியா என்றது நித்திரை யின்மை
யைக் குறித்தது. அது - அத்திங்கள்.

நேரிசைவேண்பா.

ஆற்றுங்காற் கஞ்சத் தவர்தா மரைக்கண்ணர்
சாற்றுங்காற் கண்ணரவர் தந்தையார்—சுற்றுமதி
ஞடும் பெருமானைச் சோணகிரி வித்தகனைத்
தே நிவதிங் கெப்படியோ சேர்ந்து. (79)

ஆற்றுங்காற் கஞ்சத்தவர்—தாங்குமிடமாகிய தாமரையையுடையவராகிய
பிரமர். கால்-இடம். தாமரைக்கண்ணர்—திருமால்; காற்கண்ணரவர்—காலின்கட்
சிலம்புடையவர், அரவம்—சிலம்பு. அன்றிக் காற்றை யுணவாகக் கண்ணுகின்ற
அரவினை யணிந்தவ ரென்றுமாம். கண்ணல்—கருதல். தந்தை யார்? அவ
ருடைய பிதா யாரோ? என்க.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சேனார் திருவுடைச் செல்வரைக் காணிற் சிறப்புச்செய்து
பேணு தவரு முண்டோ புனிமீதிற் பெருத்தெழுந்து
சோணு சல்வடி வாய்வேளி யாய்வின்ற ஷோதிதனைக்
காணுத கண்ணனைச் சொல்வாச்சேந் தாமரைக் கண்ணனென்றே. (80)

திரு என்பதற்கு இலகசுமி என்றும், சிறப்பென்றும் பொருள் கொள்க. காணாத கண் என்பதற்குப் பார்க்காத கண்ணென்றும், குருட்டிக்கண்ணென்றும் பொருள்கொள்க.

நேரிசைவேண்பா.

என்றுமதிக் கண்ணா ரிறைவாரு னாபுரியி
 னின்றுதவம் புரியாய் நெஞ்சமே—பொன்றிராளான்
 மாதரையா னாயிழைசூழ் மாதரையா னீதுவண்டு
 மாதரையா னுமையென்சொல் வாய். (81)

மாதரையால்—பெரிய மண்ணினாலும். இழை—ஆபரணம். மாதரையால்—
 மாதருடைய அழகாலும், மாதரை—ஆசையை. ஆளுமை—நீங்காமை.

குடைச்சியார்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சொல்லாடி னுமக்கிரண்டு பசுவே யுண்டு
 ஈமந்திடுபாற் கலசமுமத் துணையா மீது
 மல்லாமீ விடையின்மிக விளைத்துப் போனீ
 ராயிருந்து மிடைமதியோ வகந்தை தானே
 புல்லாரென் பணித்தொடையா ரருணை நாட்டிற்
 பொதுவார்குல மங்கையரே புவிமேற் கண்டோ
 மெல்லாருந் தனித்தனியே டெடுத்தக் காலு
 பிரண்டுமுரை யாமலகன் நேருவீரே. (82)

இரண்டு பசு—இரண்டு ஆக்கள், ஆன்மா விரண்டு; அனைவ சீவான்மா
 பரமான்மா வென்க. பாற்கலசமு மத்துணை என்றதற்குத் தனமு மிரண்டென
 வும் பொருளாம். புல்லாரென்பு—அறுகம்புல்லும் ஆத்திப்பூவும் எலும்பு மென்க.
 எட்டுத்தக்காலும்—நீர், கொண்டுவந்த தயிரிலே ஏடாகிய ஆடையை யெடுத்துக்
 கொண்டு போனபோதும். இரண்டும்—எடுத்துக்கொள்ளுங்க ளென்றவது
 எடுக்கவேண்டா வென்றவது இரண்டுவகையு மென்க.

பூதுவுமது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

வீரனை நல்கி மகமுறு செய்த விடைக்கொடியார்
 காரணி கண்ட ரருணை சலத்திற் கலசங்கொண்டு
 மோரது கூறு மிடையின மானுக்கு முண்டகம்போ
 வீரடி மெல்லினம் வல்லின மாகு மிருதனமே. (83)

வீரன்-வீரபத்திரன். மகம்-யாகம். வல்-சூதாடுக நுவி. இக்கவியில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம், வரப்பாடியது காண்க.

தலைவி யினமைத்தன்மை பாங்கி தலைவர்க்குணர்ந்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தடனாக மணிவெயிலும் பிறையுமிழு நிலவுமெதிர்

சடில நாத

னடனாக நெடுஞ்சிலையா னசராப்புர மெரித்தபிரா

னருணை நாட்டிற்

ரிடனாக மனையவரே தனஞ்சிறிதுங் காணாத

சிறியார் தம்மைக்

கடனாக நீர்ளினவிப் பிணைதேடி முறிதனையேன்

கைக்கொண் டரே.

(84)

எதிர்-பகைத் தெதிர்க்கின்ற. நாகமனையவரே-யானையனைய தலைவரே. தனஞ்சிறிது காணாத சிறியார்தம்மை-முலைசிறிதுந் தோன்றப்பெறாத சிறிய ராகிய மகளிரை. கடனாக-நீர் கூடுமுறையாக. பிணைதேடி-மான்வந்ததோ எனக் கூறித் தேடி. முறிதனை-தழையை. இனிச் சிலைடைவகைக்குத் தனம்-பொருள். கடன்-வட்டிக்குவாங்கிய கடன். பிணை-பதிலாகக்கொள்வது. முறி-எழுதிக்கொடுத்த ஒலைமுறி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

கையடைந்த மழுமானுஞ் செழுமானு முழைமானுங்

கயலு மானு

மையடைந்த விழிமானு முடனாக வருணைசர்

வருகு வாரே

மெய்யடைந்த நிறங்கருகி விழிகளும்பஞ் சடைந்துவா

மிடற்றி னூடே

மையடைந்து படர்ந்துவா யமனடர்ந்து தொடர்ந்துவரு

மன்று தானே

(85)

செழுமானும்-செழிப்புற்றிருக்கும் இடபமும். உழைமான்-உழையென்கிற மானும். மையடர்ந்த விழிமான்-உமாதேவி. கி-கபம்.

திருவருணைக்கலம்பகம்

தலைவன் சொல்லல்.

நேரிசைவேண்பா.

அண்ணு மலையா ரருணையனை டீரும்கைமக்
கண்ணுலஞ் செய்தான் கமலத்தோ—னெண்ணு
நீணைக்கோலஞ் செய்தமுலை யேந்திழைபீ ரெனனை
மணக்கோலஞ் செய்தான் மதன்.

(86)

கண்ணுலஞ்செய்தான்-கல்யாணஞ்செய்தான். கல்யாண மென்பதற்குக் கண்ணுல மெனக்கூறுவது வடதேச வழக்கு. உம்மைக் கண்ணுலஞ்செய்தான்-உம்முடைய கண்ணை விடமாகச் செய்தான் என்க. மணக்கோலஞ்செய்தான்-கலியாணக்கோலஞ் செய்தானென்றும், வாசனையுடைய புட்பாண மைஞ்சு மெய்தானென்றும் பொருள் கொள்க. தன் வுருத்தமிருதியால் ஐந்துபாணமு மெய்தா எனனக் கூறினா என்க.

கொற்றியார்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மழலைமொழி யிசையாலுங் கொடும்பார்வை யதனாது

மயக்க மாகிச்

சுழலும்விட ராவமெலும் படமெடுத்து முன்னுடத்

தோன்றி னீரே

யழலுருவ மணிகரத்த ருணகிரி வளநாட்டி.

லளிவந் தூதுங்

குழலொருசற் றுண்டாயி னெப்படியோ வாட்டிவீர்

கொற்றி யாரே.

(87)

விடர் - மலைப்பின்பு. அளிவந்துதங்குமல் - அன்புவந் தூதப்படுங் குழலென்றும், வண்டுகள் வந்திருந் தூதப்படுங் கூந்தலென்று மிருபொருள் கொள்க. சற்று - இனிது. இக்கவி, தலை முண்டிதஞ்செய்து திருநாமந் துளியெய யணிந்து குலமுதலியதாகிப் பாடி யாடித்திரியு மகளிரைநோக்கி நகரிலுள்ளார் கூறிய தாகக் கூறிய தென்க. இம்மகளிர் டாம்பாட்டிவேது முண்டென்பது தெரி கின்றது. கொற்றியென்னும் பெயருள்ள தூர்க்கையைப்போல் இவட்குஞ் குல முதலியன வுண்ணுமால் இக்கொற்றியென்னும்பெயர் வழங்கலாயினது போலும்.

இதுவுமது

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஆரிதழி சூடு மருணைச் நன்னாட்டில்
வாரிமரு கொங்கை மலைசுமக்குந் தெற்றீரே
பேரிருளபோ மும்பு டிலைநிலவு கண்டொளிக்கக்
கூரியகண் ணில்லார் சூழல்குறைந்த ரென்பாரே. (98)

இருள்போல்-இருளாப்போல் நாமம்-புகழையுடைய பிறைநிலவுகண்
டொளிக்க-நீ ரணிந்திருக்கிற அணியாய் பிறையி னிலவைக்கண்டு உம்முடைய
கூந்தன் மறைந்திருக்க; அதனையறியா தென்பது எஞ்சியதென்க.

வஞ்சித்துறை.

பாணர் மொழிநிறை பேணு தவனுறு
சோணு சலாடி மாணு நாகமே. (89)

உறம்-அடைவன். இது செய்யுடென்னு முற்றுச்சொல்

வஞ்சிவிருத்தம்.

நரக வாதையில் வன்பிறார்
தரணி மீதொரு கொன்பெறு
சுரநு தே தகும மின்புரு
ர நனை நாயக ரன்புறார். (90)

வாதையில் வன்பிறார்-வாதையில்லாத வன்மைகெடமாட்டார். கொன்-
அச்சம்.

வேற்றெலிவேண்டுறை.

அருணையதி ருங்கழல் ராறணிசெஞ் சடையாள் ரரிவை பாகர்
கருணைநெடுங் கடலான பெருமானார் தாடொழுதார் கதியை நாடின
மாணமிலா விமையவர்தம் வானுலக மன்றே
பொருணிறையு நான்மறையோர் புகழமுத் தாட்பூவே. (91)
தாட்பூ-திருவடித்தாமரையாம்; அதனையடைதலே சாடிச்சிய மென்க.

இரங்கல்.

கலித்துறை.

பூவுண்ட ழிடையாள ரருண சலத்தீசர் பொன்மேருவாய்ப் |
பூவுண்ட புகழாளர் பிரியே னெனச்சொன்ன பருவத்திலே

காவண்டு குரிலுண்டு மயிலுண்டு கிளியுண்டு கனிதூவுதே
மாயுண்டு குருகுண்டு திருகுண்ட மனனுண்டு மறவாமலே. (92)

வாய்-இடம். கா-சோலை. சோலை முதலியன சான்றாக வண்டெனக்
கூறினா னென்க. ஹெரிவிலக்து.

கலிவிருத்தம்.

வாங்குயில் லேர் துதல் வயங்கு மாதர்
நீங்கிவ னொருவர்கை போட்டை வாங்கினு
லாங்கி வனிந்தவ ரருணை நாட்டிலே
நீங்கன்மை யழிப்பத நீதி யல்லவே. (93)

இக்கவி, தலைவியுற்ற நோய்சிங்க வேலற்கு ஆடுவெட்டச் செவிலி முத
லோர் கருதியவழித் தோழி கூடாதென விளக்கலாகக் கூறியது. இவள்-இத்
தலைவி. ஒருவர் கையேட்டை வாங்கினால்-ஒரு தலைவரிடத்தி லாசை கொண்
டால். எட்டை-ஆசை. மையழிப்பத-ஆட்டைக் கொல்வது. இவள் ஒருவர்
கையிலிருந்த ஒலையகமையை வாங்கினால், நீங்கள் அவ்வேட்டிலிட்ட மையை
யழித்துவிடுவது என்ற நிலைமையாகவும் பொருள்படும்.

தலைவியொழுகழ்தல்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அள்ளற் கடல்சிட நீங்கா தகண்ட ரருணையெற்றிற்
பிள்ளைப் பிறையுஞ் சிலையுமெப் பாறுதற் பேதைநல்லான்
வள்ளைக் குழைபொரு கண்ணுக்குந் தோற்றம்பும் வாரிதியுங்
கள்ளக் கயலு மிராசியின் மீனுங் கண்டப்பட்டதே. (94)

அள்ளல்-சேறு. வள்ளைக்குழை-வள்ளைக்கொடியையொத்தகாது, அம்பு
தச்சன் கருவியாற் கடையப்பட்டதென்றும், வாரிதி மந்தரத்தாற் கடையப்பட்ட
தென்றும், கயல் விற்பதற்காகக் கடையினிடத்திற் கிடக்கிறதென்றும், மீனம்-
இராசிகளி னிறுதிப்பட்டதென்றும் பொருள்கொள்க.

விலைச்சியர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தேவியிட மகலாத வருணகிரி வளநாட்டிற்
தெருக்க டோறு

மாவிரத முனிவரெலா மயல்கூரக் கயல்கூறும்
வலைச்சி யாரே

காவிரிகழ் வாவியிலே மீன்பிடித்து வருவோரைக்
கண்டோங் கண்டோ

ராவியெலாம் பிடித்திழுக்கு முமைப்போல வொருவரைக்கண்
டறிந்தி லோமே. (95)

திருவருணைக்கலம்பகம்

கயல்கூறும்-மீன்விற்கும். காவி-குவின. இக்கவி, வலைதோளிட்டி மீன்
விற்குமகளிரைநோக்கி ஊயிற் சிலர் கூறுவதாகக் கூறியதென்க.

இதுவுமது.

நேரிசை வெண்ணு.

மேலாறணிசை யார் வீற்றினை வந்தவிலே

மாலாக வந்த வலை சியரே—காலா

மிருவா லுங்காட்டிம யானடிக்கக் காந்

லொருவரா லுந்தீரு மோ.

காலாமிருவராலும்-வாய்க்காவினுடாகிய லுரண்டு வரான் ினையுந்
என்றும், காலாகிய லுரண்டு வரான் ிடுமென விடுவொருவ கொள்க. காலிற்கு
வரான்மீனை யுவமானமாரசிக் கூறுவதுண்டு. ாண இருவகமாக வரைத்தா ரென்க.

ரே ப்லந்நய்யா, தேழ்நல.

எண்சீர்க்கழிநெடில சிரியவிருத்தம்.

ஒருவராலு மணுகாத காவிலே யுயிரி னைவொரு கோவ னைசையான்
மருவி னாலுமென தாகு நாளையே வாழிக டோறுமினி நாடி மீனவே
கருணை நீதிமனை போனு மாதுடன் கடல்க ளோழுமலை யேழுமேழுமா
வருணர் குடிமுல் கேடி மேழமா வருணை நாதர்சா பாவ தாரமே. (97)

கருணைநீதி மனைபோனுமாதுடன்-தலைவன் மணந்து தலையிடுதனை
கருணையாலு நீதியாலு மனையறமே ணி யிருப்பான் ஆதலாற் சென்றதற்
கிரங்கி யென்பயன் என வருவித்துரைக்க சரபாவதாரமே என்பதற்குச் சரப
மாகிய இருதலைப்பறவைபோ லியைநது பிரியாதிருப்பார்க ளென்க. கடல்க
ளேழு-உவ்முதலியன; (கஉ-வது) நிகண்டி லறிக. மலையேழு-இமைய முதலி
யன. (கஉ-வது) நிகண்டி லறிக. வேறுகூறுவது முண்டு. ஏழுமாவருணர்-சூரியர்.
ஆவருணைநாதர்-ஆகிய அருணை பபதியிறைவா.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தாரிலங்கு மறைமுடிவி னடித்தருளு மருணைச் சமது நடடி
னாரியர்மேன் மனமகிழு மளியினங்கா ளொருவார்த்தை நவில்லக் கேள்
ரேரிருக்குங் கைதையெலாஞ் சோறிருக்க நீரிருக்கு மிடங்க டோறும்
வேரிமலர் த்தேனிருக்க விவர்கூழை விரும்பி வந்தேன் விழுகின்றீரே.

அளியினம்-வண்டுக்கட்டம். கைதை-தாடி சோறு என்
புவினுள்ள பராகத்திரை. இவர்கூழை-இத்தலைவி கூந்தல்.

சச

23474

திருவருணைக்கலப்பகம்

போது கூழையென் விரும்பினீர்; வேண்டாவென் விலக்கியுவாற்றுகச் சிலேடை
கூறிய தறிக. இக்கவி, தலைவன் தலைவியைத் தீண்டுவதற் குபாயங்கருகி அவள்
கூந்தலி விருக்கின்ற வண்டுக்களை நோக்கி யிவன்சிறந்திடை பா ர ம் பொ ரு து
ஒடிந்துவிடும் ஆதலால் நன்கன் விலகிப்போக வேண்டுமெனக் கூறித் தலைவி
மருங் கணைதலாக்கக் கூறியும்தன்க. இதனை மெய்தொட்டிப்பயிறல் என்றும்,
வண்டேருச்சி மருங்கணைத்தென்றுந் துறை கூறுவா.

பாங்கிதலைமகளவயவந்தநுமைசாற்றல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வமநெடுஞ் சிலைவளைதத பெருமாளு ருநாவிநி றிறைவா நட்டிற்
முமரைமண் டபத்த தையு மடந்தைநீடை பொட்டவென முற நன் வ னுடே
மாமுயற்கெ ம் பினிலேறி விசயபலநாப் பறித்து முனம வடிவி லாசீதா
மைமமயிராச் சாதி நுகொடு தொ றிதநாநிந புது ன மயி று ருமை யாமே.

எமம-பொன இக்கவியிற் கீறழி தலைவனோடு கூடியதலைவ் அவயவங்
களையெல்லா மெழுதினாலு மிடையை மெழுதமுடியா தன முயற் கொ ம பு
முதலியன வெடுத்தக கூறின னெனக

இறைவி கையுறைதெயற்றமை பாடுகி யிறைவார்க்கு, னாகதல்

கட்டளைக்கலப்பா.

ஆர்வ லர்க்கழி யாவர நலகுவா

ரத்த னாரு ணுபுரி வெறபபே

பார்வி யப்புற நீர்தரு மாமணி

பட்ட பாடு பகாந்திட லாகுமோ

கார்து ழற்கு முடிமணி யாயிரு

கண்கண் மீதுறு கண்மணி யாய்முலை

சேர்த லுற்ற பொழுதிரு குன்றிலுஞ்

சென்று லாவந் தினமணி யானதே.

(100)

ஆர்வலர்-அன்பர். தருமாமணி-கையுறையாகத் தந்த பெருமை பொருந்
திய மணி. மணியை விருப்பி முடியிலுங் கண்ணிலு முலையிலும் வைத்தாள்
என்னுங் குறிப்புத்தோன்ற வுரைத்தமை கொள்க. தினமணி-சூரியன்.

திருவருணைக்கலப்பகம்

முந்நிந்நு.

